

ISSN 1855-6434
fanzin za fantastiko,
znanstveno fantastiko
in horor ter svet
Drugotnosti
letnik 4
številka 18
marec 2011

Jašubeg en Jered

novice iz Drugotnosti

V TEJ ŠTEVILKI

■ **Novice spekulativne**

- Ustanovljeno je društvo Zvezdni prah
- Prenovljene so internetne strani Vitezi in čarovniki
- Popotovanje v Pazin — ISTRAKON 2011

■ **Pogledi:**

- Nostalgija za ZF
- Pravljica na sodoben način

■ **Filmi, kino, DVD:**

- Obred / The Rite
- Od časa pozabljena dežela / The Land That Time Forgot
- Izvor / Inception

■ **Prebrano za vas:**

- Vid Pečjak: Kataklizma ali Selenino maščevanje
- Manda Scott: Prerokba kristalne lobanje
- Cornelia Funke: Srce iz črnila

■ **Izobraževanje:**

- Zemljomor ali geocid

■ **Dražilnik:**

- Andrej Ivanuša: Svetodrev 2.poglavje Vijolična veterneceja

■ **Zgodbe:**

- Bojan Ekselenski: Vitezi in čarovniki - Prevrat

ZAKAJ ZF IZUMIRA?

Računalniška tehnologija za pričaranje čudovitih fantazijskih svetov je danes silno dostopna. Že z malo sredstvi je možno ustvariti prebavljivo raven kakovosti. Talentirani posamezniki so sposobni z brezplačnim Blenderjem na spodobnem računalniku narisati osupljive dosežke. A rezultat so tehnično dovršeni filmi brez prave, sapo jemajoče vsebine. Ni zgodbe, ni poetičnosti, ni krvi in smrti, ljubezni in veselja, ni drame, ni ... Skratka, plehko ter neumno.

Naletimo lahko na ZF serijo, kjer se vesoljci v tehnično dovršeni vesoljski ladji iz 25. stoletja med seboj pogovarjajo z voki-tokiji! Uporaba tehnologije in znanosti v zamišljeni bodočnosti je na ravni današnjih tehničnih dosežkov in spoznanj. To je zato, ker avtorji, scenaristi in režiserji ne gledajo Discoveryja in ne prebirajo knjig Stephena Hawkinga ali Michio Kakuja!

➔ Več na strani 6 in 9!

NOSTALGIJA IN ZEMLJOMOR

Kaj lahko pričakujete na naslednjih straneh?

Dobri štirideset strani o znanstveni fantastiki, fantaziji in hororju ter še o čem je znova pred vami. Ob običajnem pregledu celuloidnih in ploščatnih umotovorov, je tukaj v dražilniku drugo poglavje iz romana Andreja Ivanuše Svetodrev in kar cela zgodba Bojana Ekselenskega, ki v naslednjih mesecih na svetlo daje nadaljevanje Vitezov in Čarovnikov z naslovom Indigo novi svet. Tudi ta zgodba je iz tega sveta.

Seveda na knjige nismo pozabili in smo prebrali Vida Pečjaka knjigo Kataklizma ali Selenino maščevanje in iz tujih logov Prerokbo kristalne lobanje, ki jo je napisala Manda Scott, ter Srce iz črnila Cornelia Funke. Bojan Ekselenski se z nostalgijo spominja ZF in nekaj kulturnih serij ter filmov. Ob tem pa ugotavlja, da je novodobna fantazija skoraj takšna kakor pravljica iz prejšnjih časov.

V novicah smo ugotovili, da je ustanovljeno društvo ustvarjalcev spekulativnih umetnosti Zvezdni prah in, da so strani Vitezov in čarovnikov prenovljene. Pomemben del sestavlja poročilo z letošnjega ISTRAKON 2011 v Pazinu na Hrvaškem, kjer se je avtorju oko zarosilo nad številčnim občinstvom in ob misli, da Slovenci žal ne zmoremo kaj podobnega.

Osrednji del predstavlja izobraževalni esej izpod tipkovnice Andreja Ivanuše Zemljomor ali geocid. Takole se vse skupaj začne: *Odločili ste se, da izvršite zemljomor ali, če rečemo s tujko, geocid. Torej, odločili ste se, da razstrelite Zemljo. Da jo razstavite na prafaktorje, anihilirate, razbijete, sesujete v sončni prah, karkoli že!*

➔ Več na strani 18!

Izdatelj in urednik:

Bojan Ekselenski
Ljubljanska cesta 5A, 3000 Celje

GSM: +386 40 642 356 (Bojan)
Telefon: +386 3 541 25 43
E-pošta: bojan.ekselenski@amis.net
Internet: www.drugotnost.com

Preostalniki:

Amadeja M. Ličen
Mara R. Sirako
Andrej Ivanuša

Copyright © 2011 Bojan Ekselenski
Vse pravice pridržane.
Besedila, lastne slike in oblikovne rešitve je prepovedano kopirati na kakršenkoli način brez dovoljenja izdajatelja.

KRATKE DOMAČE

- **Vodnik po znanstveni fantastiki (vodnik-zf.info)** tudi na YouTube s pregledom kratkih ZFF filmov.
- **Festival Literature sveta – Fabula 2011**, ki jo pripravljajo Študentska založba iz Ljubljane med 4. in 22. aprilom – gostje bodo: César Aira, Niccolò Ammaniti, Per Olov Enquist, Christoph Ransmayr, Drago Jančar in Margriet de Moor.
- **Slovenski dnevi knjige v Mariboru** med 15. in 23. aprilom 2011, pripravljajo jih pri Mladinskem kulturnem centru v Mariboru.
- **Enderjeva igra** avtorja Orsona Scotta Carda je izšla konec leta 2010 pri založbi KMŠ iz Maribora v prevodu Matjaža Kotnika. To je eden od desetih najboljših romanov klasične ZF.
- **Umrli je Samo Resnik** (1962), urednik študentskih časopisov Katedra in Tribuna, publicist, pesnik ter pisatelj, sourednik antologije ZF Fantazija.

OCENJEVALNI STANDARDI

Za ocenjevanje filmov v kinematografu, na DVD in knjig uporabljamo naslednja merila:

■ Film v kinu:

- **2 - zgodba** (njena izvirnost, izvedba v scenarističnem pomenu, ipd.),
- **1,5 - izvedba** (glasba, režiserski prijemi, kamera, posebni učinki),
- **1 - igra** (verodostojnost igre, vživetost v vlogo, prepričljivost, ipd.),
- **0,5 - tehnična kvaliteta izvedbe** (3D, kvaliteta slike, zvoka).

■ DVD film:

- **2 - zgodba** (isto, kot pri filmu v kinu),
- **1 - igra** (isto, kot prej),
- **1 - oprema škatle** (bonusi, kvaliteta ovitka, dodatni disk, dodatne vsebine),
- **0,5 - razmerje cena / kvaliteta** (kaj dobiš za zahtevan denar),
- **0,5 - tehnična kvaliteta dobljenega** (kvaliteta slike, zvoka).

■ Knjiga :

- **1,8 - zgodba** (njena izvirnost in njeno vodenje od začetka do zadnje strani),
- **1 - oprema knjige** (spletna podpora, vsebinski dodatni bombončki),
- **1 - podajanje zgodbe** (jezikovna vsečnost, izvirnost, jezikovna barvitost v skladu z zgodbo),
- **0,7 - izvedba ideje** (žanrska umeščenost, preseganje žanra ali stapljanje žanrov),
- **0,5 - razmerje cena / kvaliteta** (kaj dobiš za svoj denar v primerjavi s primerljivo konkurenco)

Najvišja možna ocena v vseh treh primerih je 5! Tako, zdaj veste, kakšna so merila. Pri vsakem opisu bo analiza, kje je izdelek dobil in kje izgubil ter seveda skupna ocena.

(BE)

NOVOPEČENI

■ Kje ste novi avtorji?

Verjamem, da je v Sloveniji precej ljubiteljev in ljubiteljic fantazije, znanstvene fantastike in hororja, ki imajo tudi ustvarjalno energijo. Žal nimamo nobenega periodičnega glasila, ki bi redno objavljalo in s svetovanjem pomagalo avtorjem pri njihovih prvih korakih v svet ustvarjalnosti. Prav Jašubeg en Jered torej orje ledino.

■ Kaj lahko avtorji pričakujete?

Vsako delo bo šlo skozi nekaj rok. Prvo sito je pravopisno, torej skladnja in pomenoslovje. Nadalje gre skozi vsebinsko pretresanje. Ne bomo iskali napak, temveč kvaliteto. Objavili bomo dve ali tri najkvalitetnejše zgodbe. Objavili bomo zgoščeno oceno vsakega prispelega dela, pri čemer bomo avtorjem svetovali, kako naprej.

■ Kam poslati svoje umetnine?

Svoje umetnine pošljite na elektronski naslov info@vitezicarovniki.com.

USTANOVLJENO JE DRUŠTVO ZVEZDNI PRAH

Slovenija zaradi ne preveč urejenih razmer na področju žanrskega ustvarjanja potrebuje namensko društvo. V Kranju smo se zbrali v nedeljo, 6. marca 2011, le z enim samim namenom. Ustanovili smo **Društvo ustvarjalcev spekulativnih umetnosti ZVEZDNI PRAH**.

Na ustanovnem zboru smo sodelovali zgolj avtorji z izdanimi knjižnimi deli. Takoj naj poudarim, Zvezdni prah ni društvo ljubiteljev, temveč društvo ustvarjalcev. Skladno z zakonodajo,

smo najprej izvolili delovno predsedstvo, ki je izpeljalo sprejem Pravil društva, osnovnega programa dela, višino članarine in osnutka spletnega portala. Društvo je namenjeno ustvarjalcem na polju spekulativnih umetnosti. Sem pa prištevamo tako znanstveno fantastiko, kot fantazijo, horor in drugo, kar se ne šteje za »pravo« literaturo, glasbo, likovno umetnost, film, itd.

Društvo smo ustanovili štirje ustvarjalci iz različnih krajev Slovenije (Bled, Kranj, Celje, Maribor). Za prvega predsednika smo izvolili Andreja Ivanuša iz Maribora, ki je avtor več knjig s področja fantazije in znanstvene fantastike. **Letna članarina je 30,00€ in eno delo** s področja lastnega ustvarjanja. Sklenili smo tudi, da bo sedež društva v Mariboru. Tako je **16. marca 2011** Upravna enota Maribor izdala odločbo, da se društvo vpiše v register in s tem je društvo pričelo z delovanjem. Matična številka

društva je 4031091, davčna številka je 57667071 in seveda nismo davčni zavezanci.

Vabimo vse, ki se ukvarjajo s spekulativni umetnostmi, vse ilustratorje, slikarje, filmarje, scenariste, pisatelje in fotografe pa še druge, da se nam pridružijo. Naše internetne strani so v izdelavi, zato lahko pošljete elektronsko pošto na začasen e-naslov: **andrej@andros.si** ali na klasični naslov:

Društvo ZVEZDNI PRAH, Sritarjeva 24, 2000 Maribor.

(BE/AI)

PRENOVLJENE INTERNETNE STRANI VITEZI IN ČAROVNIKI

Internetne strani prvega slovenskega sodobnega fantazijskega projekta Vitezi in čarovniki na **www.vitezicarovniki.com** so od začetka marca 2011 prenovljene. Avtor Bojan Ekselenski je zagrizel v Joomla in v artisteer in preoblikoval spletne strani. Ob tem je predvidel, da se vsebina fanzina za fantazijo, znanstveno fantastiko in horor ter svet Drugotnosti, torej Jašubeg en Jered, seli na **www.drugotnost.si**.

Tako bo na prvem spletnem portalu samo vsebina, ki je povezana s tem projektom. Strani so obogatene z anketami, dvosmerno komunikacijo z obiskovalci, koledarjem in pregledom zanimivosti iz sveta Vitezov in čarovnikov, kakor tudi iz različnih področij spekulativnih umetnosti (ZF&F&H&itd). Na straneh Drugotnosti pa se bo posvetil predvsem vsebinam, ki so povezane s fanzinom in tovrstno sceno v Sloveniji.

Že samo sprememba orodja za pripravo strani je vnesla več živahnosti na strani. Te so zato tudi oblikovno in vsebinsko bogatejše. Avtor je tik pred izdajo drugega dela z naslovom Indigo novi svet. Zato je na straneh predstavil še predzgodbe in celotno zgodovino sveta, genealogijo kraljev in cesarstev, itd. Posvetil je tudi pros-

tor mitom in legendam, ki so osnova za njegov projekt. Dodana je vilinska abeceda, ki ima svojo osnovo v več pomenski hebrejski pisavi. A to še zdaleč ni vse, naj omenim še zemljevide dežel, slovar nenavadnih besed, itd.

(AI)

ISTRAKON 2011

25.3. - 27.3. Pazin, Spomen dom

V Sloveniji pravih fanovskih konvencij že dolgo ni več. Vendar je moč najti iste v naši bližnji okolici. Recimo v Istri na Hrvaškem. V majhnem mestu Pazinu se vsako leto odvija ISTRAKON. Letošnji, že dvanajsti(!) po vrsti, je bil med 25. in 27. marcem. Uredništvo JeJ je tja poslalo dva slovenska »vohuna«, Špelo in Janija. Kot se je kasneje izkazalo, sta bila tudi edina slovenska udeleženca. Žal, lahko bi jih bilo več, saj Istrakon ni neka obskurna prireditev za »kulturno zaostale« Istrane. Po poročilih naših vohunov bi si lahko pogledali, kako se pripravi prava SF konvencija z več kot 30 udeleženci in 2.500 obiskovalci.

Na letošnjem ISTRAKONU se je v treh dneh zvrstilo več kakor 70 različnih prireditev. Bila so predavanja, okrogle mize, delavnice, projekcije filmov, kvizi, zabavni program, igranje namiznih in računalniških iger, razstave, in še več!

V filmskem programu so prikazali Dr.Horrible's Sing-Along Blog, Serenity kot dopolnitev k predstavitvi istoimenske RPG. Ob tem so prikazali še kratke odlomke ali najavne špice za filme: Cowboys and aliens, I am number four, Iron Sky, Paul, Pirates of the Caribbean 4, Game of Thrones, THor, X-Men First, Class, Your Highness, Real Steel, Sucker Punch, Green Lantern, ob tem so vrteli še druge kratke filme ali posamezne epizode iz različnih serij.

Istrakon organizira Društvo za promocijo znanstvene fantastike in fantazije SF&F ALBUS iz Pazina v sodelovanju z Ljudsko odprto univerzo Pazin. Pripravili so ga v prostorih Spominskega doma Pazin. V sosednji stari vojašnici pa so pripravili prostore za prenoče-

vanje udeležencev po res izjemno nizkih cenah. Za dva dni je bilko potrebno plačati 60 kun (~8€). Še več o društvu in konvenciji je moč prebrati na www.istrakon.hr. (AI)

Jani Ivanuša Popotovanje v Pazin

Ko sva s prijateljico Špelo osedlala jeklenega konjička in se odpravila Istrakonu naproti, nisem niti najmanj pričakoval da bom že čez štiri ure stal v tako pisani družini. Pot do Pazina je bila lagodna čeprav malce vroča, vendar je najinemu jeklenemu konjiču le uspelo pripeljati na cilj.

Pazin je majhno mestece sredi katerega se bohoti zajetna kongresna dvorana. Seveda sva podcenila zmogljivosti najinega konjička, zato sva se znašla pred kongresno dvoran kar tri ure prezgodaj.

To nama je omogočilo da sva se malce razgledala na okoli in se sprehodila po dvoranah. To nama je bilo posebej dovoljeno, saj je moja prijateljica redni obiskovalec Istrakona. Vsake toliko je pokazala na določeno osebo in mi razložila kdo je kdo in kaj je njegovo področje.

Vedno bližje se je premikala ura otvoritve in vedno bolj sem postajal navdušen nad množico ljudi, ki se je zbirala. Uro pred začetkom, ki se je seveda začel s tradicionalno enourno zamudo, je bil pogled na udeležence prav neverjeten. Zbrale so se prav vse možne skupine od piscev ZF

romanov, trekijev, striparjev do igralcev namiznih pustolovščin in fantazijskih kart, kot je Magic the Gathering, ter celo igralcev posebne hrvaške namizne igre s kartami. Skratka, prostor pred kongresno dvorano je bil nabito poln ljudi vseh starosti od 14 pa do 50 let in čez.

Ko sem gledal to množico geekov, so se mi skoraj orosile oči, saj toliko somišljenikov še nisem videl na enem kupu. Hkrati se mi je porodilo tudi malce zavisiti, saj vem, da celotna Slovenija ne premore toliko fantastičarjev, kot se jih je zbralo na Istrakonu, ki pa ni največji -kon na hrvaškem. Ob uri otvoritve nas je nagoovoril organizator, za njim pa predstavnik glavnega sponzorja Istarske županije. Nato so s super vesoljskim plovilom izdelanim iz starega fička pripluli astronomi Hrvaškega društva znanstvene fantastike in Istrakon se je lahko pričel. Pričeli smo se gnesti proti vhodu, saj smo si vsi želeli zagotoviti prostor v izbrani dvorani.

V tem trenutku sva se popotnika iz Slovenije znašla pred težko odločitvijo katero aktivnost naj izbereva. Ker sva oba mahnjena na namizne pustolovščine, sva se odločila, da se bova za ves dan odpravila v dvorano primerno poimenovano Temnica.

Tukaj sva se udeležila predavanja o Blue Planet sistemu igranja in o svetu v katerem je postavljen. Zelo naju je pritegnila štorija, ki bi jo lahko poimenovali tudi trda znanstvena fantastika, saj kar močno temelji na potrjenih fizikalnih principih, le inteligentni kiti so morda ostanek inspiracije iz Štoparskega vodiča po galaksiji. Nato naju je pot popeljala v svet stripov, kjer smo se poglobili v nastanek ter razvoj stripov na hrvaškem in drugje po svetu. Opazila sva, da se stripovski junaki razvijajo z vrednotami in miselnostjo družbe v določenem času, saj smo prešli od popolnoma dobrega in pravičnega Supermana do

moralno vprašljivega Batmana, ki pa je po srcu dobra duša. Seveda ni šlo brez tehničnih težav, saj vsi vemo, da v temačnih in vlažnih prostorih temnih računalniki vedno ne kooperirajo.

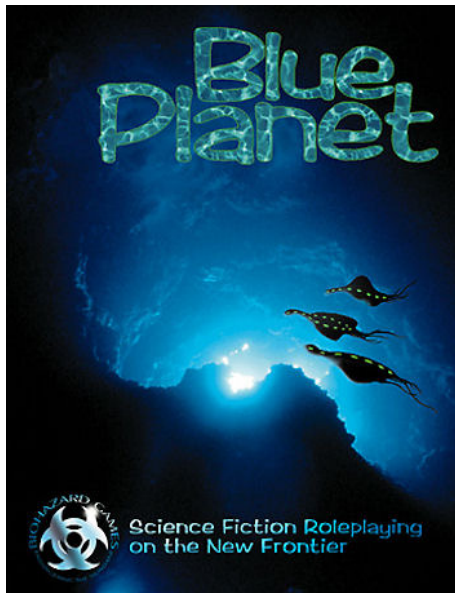
Ker vsak popotnik ve, da je največ akcije v temnicah sva kar nadaljevala s predavanjem o vesoljski kavbojščini postavljeni v svet serije Firefly ter filmske uspešnice Serenity. Večino predavanja smo porabili, da smo ustvarili svoje like in se z njimi okoli osmih zvečer podali v širono vesolje. Kot bojazljiv pilot sem se pridružil nenavadni posadki ve-soljske tovarne ladje Aces High (Visoki Asi) in jih s svojim odličnim znanjem krmarenja uspešno prepeljal mimo Reevejev ter birokratske ter represivne Aliance.

Verjetno bi nam uspelo postoriti še kaj več v prostranem vesolju, vendar so nas organizatorji ob pol štirih zjutraj lepo prosili, če lahko zapustimo dvorano, da jo počistijo in pripravijo za naslednji dan. Še vedno polni energije smo odkorakali proti bivši vojašnici, kjer smo imeli prenočišče. Z prijateljico sva zlezla vsak v svojo spalno vrečo in poskušala nabrati čim več energije za naslednji dan.

Začelo se je že zgodaj, saj sva ob pol desetih bila že v sprejemni dvorani kongresnega centra ter nestrpno čakala, da se začne predstavitev ter igranje namizne igre s kartami Munchkin. Igra je parodija EPG žanra in na humorističen način prikazuje napredovanje našega heroja do zmagovite desete stopnje. Večino popoldneva sva preživela z igranjem različnih verzij kart, ki se pravitako ponorčujejo iz vohunov, vesoljskih pustolovščin, fantastičnega sveta ter piratov. Nama so prav slednji bili najbolj všeč.

Do večera sva zapravila čas, da sva opazovala igranje namizne strateške iger Warhammer 40.000, kjer je z modeli ponazorjena bitka fantastičnih vojsk. Bila sva priča bitke med

insekotidnimi Tiranidi ter skupnimi močmi Imperialne Vojske in Vesoljskih Marincev. Na žalost so Tiranidi izrabili svojo številčno premoč ter preplavili oklepljene sile človeškega Imperija. Od nape-te bitke naju je le za kratek trenutek odtegnil prihod demonov na prizorišče. Demonski princ je s svojo rogato izvoljenko in spremljevalno satirino zakorakal po dvorani. Seveda nihče ni podlegel temnim močem, saj smo vsi vedeli, da nam na posvečeni zemlji konvencije ne pridejo do živoga.

To so ugotovili tudi sami in se kar hitro preselili za šank. Vmes sva skočila na predvajanje Doctor Horribles Sing Along Blog, v katerem nam Niel Patrick Harris na komičen način predstavi enega od najbolj epskih bojov med zlobnežem ter superherojem. Vsem, ki se radi smejete, priporočam tale kratek film. Naju žeja ni pre-magala, saj sva se pripravila na popotovanje v preteklost v galaksijo daleč, daleč v stran. Z našim stripovskim predavateljem smo se podali na planet Tatooine in se poskusili znajti v svetu Vojne zvezd po sistemu »d20«. Kot grupa vesoljskih popotnikov zbranih iz vseh koncev galaksije, smo se po nesreči znašli pod Imperialno karanteno, saj so Luke Skywalker,

Obi-Wan Kenobi, Han Solo ter Chewbakka ravnokar pobegnili v Millennium Falconu. Zvito smo se morali izmuzniti mimo Imperialnih patrolj ter gangsterjem Jabba the Hutta ter se prebiti do hangarja in si »izposoditi« vesoljsko ladjo. Z veliko sreče smo uspeli ukrasti ladjo najslavnejšega lovca na glave Bobba Fetta ter odjadrtati v svobodo prostrane galaksije.

Seveda je bil naša avantura humoristično naravnana, saj bi drugače Bobba Fett z nami počistil tla. Za konec noči sva se še enkrat podala v Temnico in se pridružila družini, ki je bila primorana v D&D Pathfinder sistemu, da se poda v misteriozno ladjo, ki se je pojavila sredi pristanišča fantastičnega srednjeveškega mesta. Kot agenti reda Vodičev smo se odpravili v globino ladje oboroženi z meči, magijo in zvito-stjo. Uspeli smo se prebiti do posebnega krmila ladje s katerim lahko ladja potuje skozi različne plasti eksistence. Verjetno bi uspeli rešiti vso bivšo posadko pred zlobnimi sencami, vendar nas je preliščil pomladanski zamik ure. Na hitro smo zaključili avanturo in se odpravili do vojašnice še zadnjo noč. Po uspešni avanturi sva se kot prava pustolovca ulegla v spalno vrečo ter zasluženo zas-pala.

Zadnji dan sva preživela tako, da sva se poslovila od vseh novih ter starih prijateljev in si ponovno, zame že petič, ogledala film Serenity, ki je nastal po novejši kulturni seriji Firefly. Film je bil vsakokrat vreden ogleda še večkrat. Ura je še prehitro minila in kmalu sva osledala najinega jeklenega konjička ter se odpravila nazaj proti rodni Sloveniji.

Z lepimi spomini in novimi prijateljstvi si bom vedno zapomnil Istrakon kot mojo prvo dejansko konvencijo. Seveda nisva prinesla nazaj le spominov, ampak tudi prepričanje, da bi tudi Slovenci morali imeti svojo konvencijo.

NOSTALGIJA ZA ZF

Bojan Ekselenski

Računalniška tehnologija za pričaranje čudovitih fantazijskih svetov je danes silno dostopna. Že z malo sredstvi je možno ustvariti prebavljivo raven kakovosti. Talentirani posamezniki so sposobni z brezplačnim Blenderjem na spodobnem računalniku narisati osupljive dosežke.

Žal pa kravatarji ne sledijo talentom, temveč zaslužkarstvu in to po liniji najmanjšega odpora. Zavedajo se, da je poneumljanje zahodnega potrošnika storilo svoje. Konformistični potrošniki želijo vedno več, še več istega. Kakor hitro se kravatarji dokopljejo do neke vsaj malce znane licence, jo molzejo znova in znova. Vsak malce ambicioznejši filmski projekt spremlja množica iger ter igrice, odvrтков in plagiatov, da se ti stemni od njih. Obstaja četica filmov z 2012 v imenu. Potem imamo kar nekaj Avatarjev, otokov s čisto pravim T-Rexom in še in še. Edino našega najljubšega astmatika pod črno čelado še niso zlorabili, ker to kar Lucas sam počne s svojimi vojnozvezdnimi risankami in igrami za vse od 1 do 101 let starosti.

■ Nostalgija za SW

Kje so časi, ko je bilo nebo čisto in licence so cvetele v svojem deviškem sijaju? Svoje dni so filme snemali ljudje, ki so vsaj

približno vedeli, kaj je film. Če danes spustite skozi vaš predvajalnik originalno Vojno zvezd, se vam bo zdela malce smešna. Zlasti tisto upokojeno klopufanje med Kenobijem in Darth Vaderjem je prav patetično v primerjavi s »karafekami« iz Maščevanja Sithov. A tista Vojna zvezd je imela bistveno več karizme od sodobne izvedbe. A nova trilogija meni ljube Vojne zvezd sploh ni tako slaba. Pokvari jo pravzaprav pretirano ugajanjem vsem, od novorojenčkov, do upokojencev iz DSO. Zanimivo je, da je od vseh filmov najbolj kulturni drugi iz prve trilogije SW - Imperij vrača udarec. Dvoboj med Lukom in Darth Vaderjem je ena od najbolj izdelanih scen bojevanja med dobrim in zlim. V tretjem filmu, SW - Jedijeva vrnitev, se malce izgubi ta naboj.

In potem leta 1999 pride Fantomska grožnja. Lucas je filmu takoj onemogočil kulturni status z idiotskimi scenami skakajočega uhljača in nekaj ne ravno posrečenimi prijemi. Pretirana molža licence z vsem, od igrač za novorojeno deco do daril in dodatkov za nagrobne spomenike, je veselje SW marsikomu trajno priskutilo.

V drugem delu, SW - Vojna Klo(p)nov, je precej nespretno vodil ljubezensko zapletanje Amidale in mladega Ančeka. A(bi)midala ni dovolj prepričljiva, a jedijeovski vajenec je sploh nespreten. Trojka, Maščevanja Sitha je boljši, a je Lucas na nekaterih mestih preveč hitel. Preveč stvari je ostalo v zraku. Druga trilogija kljub dobremu zaključku ne bo nikoli dosegla kulturnega statusa prve, ki jo Lucas še kar naprej molze. Zdaj čakam še 3D verzijo v kinih in HD na ploščkih. Tudi kakšen nov komplet legic bi se prilegel. No, moram omeniti, da

je SW postala predvsem otroška zadeva, kajti že nekaj sezon furajo risankaste vojne klopov, pardon, klonov. Zraven so še igrače, majice, straniščne školjke, solate, sokovi ipd.

■ Nostalgija ja ST

Pomislite recimo na Star (D)Trek. Nadaljevanka je bila hudo smešna s tistimi smeškoti na pižama žuru. A pri gledanju teh očesnih hecnosti smo čutili neko privlačnost, nek ustvarjalni zanos, ki je stvar pripeljal pred naše oči. Vidi se, da izvirne ST niso delali kravatniki, saj gre za podtalno roganje kapitalistični molži.

Potem so tu filmi. Do Prvega Srečanja so vsaj na videz kar smešni, a igralke in igralci so dali vlogam neko posebno avreolo. Še danes se radi spominjamo kulturnih scen. Recimo tista: "Računalnik, vklopi se." Kirk, Uhura, Scotty, Spock in ostali so vlogam dali neko posebno energijo in vedno jih bomo imeli radi. Po Prvem srečanju je šlo vse samo navzdol in vsi smo mislili, da je s Star Trekom konec. Na srečo je zadnji film, ki je odprl pot alternativni zgodbi, poskrbel za presenečenje. Film ni licenčni nateg in vsi ljubitelji dobre ZF akcije upamo na nadaljevanje. Sicer se starim (D)

Trekarjem ni dogajal, a to zato, ker ostali še nismo pognali korenin.

■ Nostalgija za SG

Kaj pa še ena zanimiva licenca? Mislim na Star(e) Gate. Film so kritiki kar fino popljuvali. Res je. Šlo je za preveč očitno izvažanje demokracije med arabsko zvoneče domorodce. A film je bil uspešnica in kravatarji so se odločili licenco zlorabiti na vse možne načine. Sprva je bila nanižanka kar dobra.

Kakovost je sicer nihala, a igralska zasedba je dala likom precej karizme. Nanizanka je živela iz sezono v sezono. Dobila je celo dva samostojna filma (SG - Skrinja resnice in SG - Kontinuum). Sicer nista oskarjevska izdelka, a sta služila za uvod v prenavo serije in umik Richarda D. Andersena, ki se je obilno preobjedel svojega lika. Ampak po 16 letih, ki so minila od prvega filma, si ga še kdaj rad zavrtim. Film je prepričal s svojo natančno scenografijo, trudom s starim egiptovskim jezikom in dobro izbranimi igralci (tudi v stranskih vlogah).

■ Nostalgija za JP

Dinozavri so priljubljena tema filmarjev. A pravo zlato jamo je odprl Spielberg s svojim Jurskim parkom in seveda s kasnejšo bolj povprečno molžo še z dvema nadaljevanjema. A Spielberg ni izviren. Ideja o otoku z dinozavri je precej stara. Sam se spominjam vsaj dveh filmov, kjer *Ljudeki* na odročni lokaciji naletijo na jursko družčino. Zgolj plagiatorji iz *Asyluma* nam vsako leto postrežejo vsaj z eno dinozavrsko patetiko. Po YouTube krožijo družilniki za novi Jurski park. Tam naj bi bil še večji mesojedni dinozaver. Otroci imajo radi velike čekanaste zverinice, dokler so na varnem platnu.

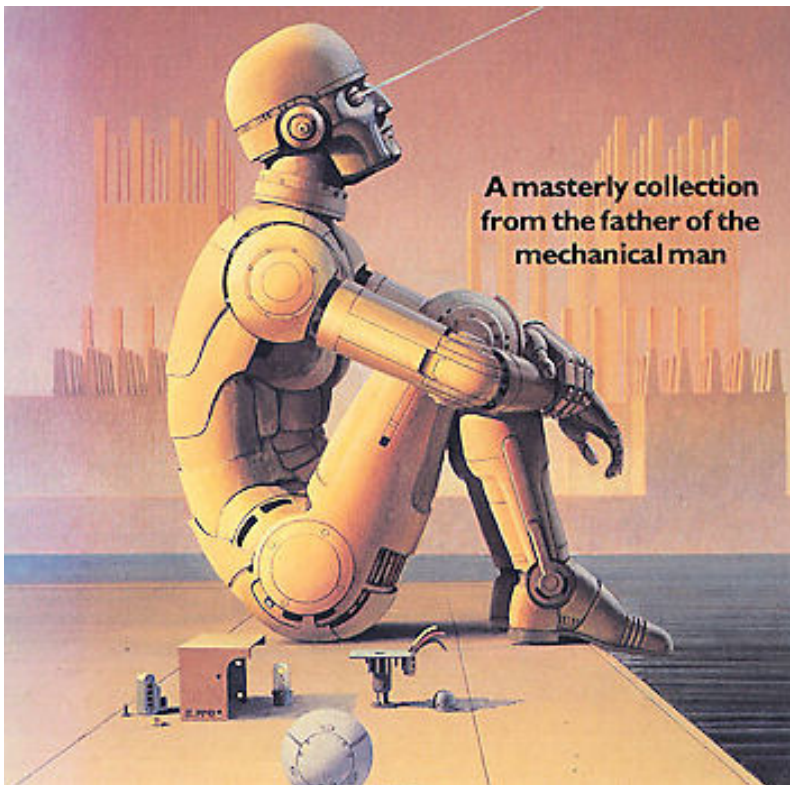
■ Nostalgija za tujčki

Nezemljani so že nekajkrat napadli našo ljubo Zemljo. Oče naskoka tujčkov na naš kapitalistično nagnit svet je H. G. Wells. Preprost naslov, *Vojna svetov*, vse pove. Zgodba se bere kot slab dan na borzi. Nekega dne, takoj po večerji na naš vrtiček priletijo sosedovi sodčki zdriza. Ker imajo ti zdrizi večjo gorjačo,

kmalu poserjejo naš vrt s svojim plevelom. Na srečo imamo eno samo konkurenčno prednost, ki na koncu prevaga. Sosedov zdriz in njegov plevel podležeta gripi, katero smo na srečo mi vsi že preboleli. Skratka, zgodba v bistvu ni nek literarni presežnik, a vleče s svojo izvedbo in ker je bila spisana na vrhuncu viktorijanske Anglije, koncem 19. stoletja, gre za resnični vizionarski izdelek. Na osnovi tega knjižnega dela je nastalo kar nekaj filmov. Žal pa noben od njih ne temelji na izvorni zgodbi, temveč gre za amerikanizirane predelave. Še najbližja je verzija iz davnega leta 1955. Sicer ni šlo brez takratne patetike, strahu pred brezbožno rusko nevarnostjo, a film je imel določen čar. Še danes je zanimiv, čeprav so pose-

bni učinki s stališča sodobnega razvajanja bolj ali manj smešni.

Nadalje so v 80-tih letih 20. stoletja spravili v pogon nadaljevanje, pravzaprav nadaljevanje filma iz leta 1955. Pač boj ameriške demokracije proti zlobnim komunajzerjem (ironično: Marsu pravimo rdeči planet). Spielberg je leta 2005 posnel svojo verzijo, ki ima z literarnim izvirnikom kaj malo skupnega. In če sem pošten, ima film kaj malo skupnega tudi z logiko. Film reši samo Stivijeva velikopoteznost, ogromen proračun in obrtniška dovoljšnjost. A ne zmore preseči izvirnika iz leta 1955. Zgolj kričavi bada-bum pač ni dovolj za ljudi z IQ>80.

A ne drznite si misliti, da nižje ni moč seči. Tukaj že omenjeni plagiatorji iz Asylum so spackali dva filma z naslovom Vojna svetov. Na prvem si drznejšo napisati, da je posnet po knjižnem izvirniku. Morebiti po izvirniku, ki se danes prodaja v rolicah. Oba filma sta *kakanje* po zdravem razumu in duševnemu zdravju vsakogar z možgani, večjimi od uma paramecija. Na isto vižo zaigra tudi Dan neodvisnosti. Ta

film iz leta 1996 je za las boljši od Spielbergovega dela, a ima svoje trenutke patetike. V drugi polovici letošnjega aprila nas čaka še en film, Bitka: Los Angeles. Predfilm sicer obeta obilje bum-treska. Najbrž ne moremo pričakovati kaj več od patetičnega domoljubja, družinskosti in velikih eksplozij.

■ Nostalgija za roboti

Kaj pa roboti? Naj se omejim na tiste, ki se pokoravajo trem znamenitim zakonom robotike. Če ne veste, o čem govorim, najbrž listate napačen magazin. Asimov je ustvaril čedno število zanimivih zgodb z ali brez robotov. A njegovi roboti niso zanimivi za kravatarje. Čemu? Roboti, ki ne smejo biti nasilni in ne stršijo z velikimi pihalniki, niso zanimivi za izvoznike demokracije in turbokapitalizma. No ja, dobili smo Jaz, robot. A to je daleč od vizije pokojnega Assimova. Za oživitev recimo Jeklenih votlin je treba še kaj več in ne samo obilje računalniških posebnih učinkov. Potrebno je voditi zgodbo, kar je danes očitno pretežka naloga.

■ Nostalgija za krvosesi

Pojdimo še malce v svet vampirjev in volkodlakov. Vprašajte na ulici, kod je najbolj kul vampir? Vsi bodo v en glas ponovili: "Edvard!"

Ja, vampirji so danes postali patetični vilini. Somrak je vampirščine kanaliziral v vode lahke denarne molže. Zraven so postali patetični še volkodlaki. Nova Rdeča kapica je uničen je volkodlaštva, kot je Somrak uničenje »taprave-vampirščine«. Zdaj so vampirji in volkodlaki čustvena bitja, ki grizejo samo tiste, ki so na drugi strani patetike. Kje so časi vampirja, kakršnega je utelesil Christopher Lee! Ali vsaj Leslie Nielson v Veselih mrtvecih.

■ Nauk zgodbe

Skratka, kaj je nauk te zgodbe? V svetu ZF filmskega ustvarjanja je vse manj izvirnosti in vse več kravatarskega zlorabljanja že videnega. Vsem, ki smo na svet pokukali, preden je komunizem zaprl svojo trafiko, gre na jok, ko vidimo, kaj počno z nekdanjimi čislanimi koncepti. V tem prispevku sem se dotaknil samo neznatnega dela ZF dediščine, pa že hudo boli od kravatarskega uničevanja lepega.

Zakaj ne bomo dočakali filmskih Jeklenih votlin? Zakaj se je Vojna Zvezd pootročila? Zakaj se vsak napad vesoljcev na Zemljo sprevrže v patetiko? Zato, ker odloča \$. USA valuta zahteva, da se obrne in da se vrne v obilnem toku. To pa se lahko samo v primeru, če je izdelek namenjen najmanjšemu skupnemu imenovalcu. Najuspešnejši filmi niso tisti z najboljšo zgodbo, temveč z največjimi eksplozijami, joškami in izlivi domoljubja ali družinskosti.

Kaj pa Slovenija? Kakšna Slovenija? Pri nas je znanstvena fantastika že samo misel na ZF film.

PRAVLJICA NA SODOBEN NAČIN

Bojan Ekselenski

Sodobna fantazija se je razvila iz klasične fantazije in pravljice. Tovrstnih elementov mnoga sodobna fantazijska dela niti ne skrivajo.

■ Sodobna pravljica

Razvoj sodobne fantazije se je začel pred dobrimi 50 leti. Za pionirja žanra velja J.R.R. Tolkien, uganili ste, z **Gospodarjem prstanov** (vse tri knjige so izšle najprej leta 1995 v založbi Dušan Doblanovič Jimmy in Quatro d.o.o. /GNOSIS/ in leta 2002 pri založbi Mladinska knjiga). Od takrat se je žanr razvijal v več smeri. Na eni strani imamo recimo junaške dinastične epe, kakršen je **Pesmi ognja in ledu** še enega J.R.R., tokrat Martina (pri založbi Mladinska knjiga so izšle tri knjige iz te serije). Potem je tu saga o najslavnejšem čarovniškem vajencu **Harryju Potterju**, kjer se mešata svetova pravljic in sodobnost. Omenim naj še **Njegovo temno tvar** Phillipa Pullmana (pri založbi EPTA, 2003), kjer imamo opravka z množico vesolij. Dodajmo še paket A. Horowitza, **Moč petih**, kjer se v sodobnost meša fantazijski svet. Mešanic je veliko, pravzaprav se najde nekaj za vsak okus. Smo pač različni. Eni radi jedo burek, drugi prisegajo na dunajske, tretjim se dogajajo pečene postrvi.

Po čem se ta dela ločijo od Mačka Murija, Rdeče kapice ali Pepelke?

■ Nitka, nit in preproga

Klasične pravljice in fantazija običajno nimajo prepletene zgodbovne niti. Vsaka zgodba ima svoj začetek, vrhunec in konec, praviloma brez posebnih odklonov ali cepitev. Klasična pravljica ne biva v bukvi, debelejši od nekaj 10 do največ 500 strani. Sicer pa, le kdo bo svojemu detetu pred spanjem bral nekaj 1000 strani debelo skladovnico? Preden končate, bo otrok že zrasel v moža ali ženo z lastnimi

Phillip Pullman, Njegova temna tvar

otroci. Največkrat imamo opravka s slehernikom ali slehernico, ki v sebi nosi neko posebno moč, ki se je ne zaveda. Sredi zajtrka to slehernico, običajno podadolescentno najstniško bitje, vrže v dogodivščino, ki v obliki zlobca prileti v ventilator dežele.

Dežurni zlobec se polasti dežele in na junačku in junački je, da skozi različne opravke v službi dobrega (običajno gre za lov na čarobne predmete ali bureke z ekstra močjo) napreduje in na koncu, kot pravi UMF(1), demolira zlobca, se polasti princese ali iz žabca naredi princa. In

J.R.R. Martin, Pesmi ognja in ledu

vsi so srečni do konca dni. Veliko sodobnih fantazijskih povesti ne zleze kaj daleč od tega modela. A stroka je kljub vsemu našla dovolj razlik med klasičnimi pravljicami in sodobno fantazijo. Pepelka se zagotovo loči od Gospodarja prstanov. Stroka je v žanru sodobne fantazije našla nekaj značilnosti:

- obseg zgodbe je daljši, ker je pač potrebno pojesti več bureka, najti je treba več čarobnih predmetov, junačevje je nesposobno, založnik hoče kasirati z vlečenjem zgodbe preko vseh potrebnih in nepotrebnih ovinkov.
- poleg osnovne niti je še množica več ali manj potrebnih (ali nepotrebnih) zgodbovnih niti, ki se ali pa tudi ne, prepletajo z osrednjo zgodbo.
- časovni okvir(2) dogajanja je precej natančno podan. Poleg časovne table avtor spacka še celoten fantazijski svet, od prvega zlobca do zadnjega kupljivega jebivetrnika. Znatel del zajetne količine berila takšnega dela obsegajo suhoparni opisi sveta(3), mitologija(4), religija(5), zgodovina(6), razne kronologije in zverjadi, ki se nastavlja meču junačkov.

- (1) Žargonsko UMF, okrajšava od nič kaj elegantno zvenečega Ugly mother fucker – nekoga z ultimativnimi močmi.
- (2) Avtorji radi priložijo celotne kronologije in/ali rodbinska debela, kjer je aktualna povest samo izsek večje domišljajske celote. Vedno je podan natančen datumski okvir dogajanja. Tukaj ni pisanje v stilu »bilo je nekoč v neki pravljici deželi« ...
- (3) Tukaj gre zraven geografija, zemljevid različnih stopenj podrobnosti in še kaj.
- (4) Mitologija je običajno bolj ali manj podrobno opisana znotraj povesti in/ali v ločenem besedilu (tudi v obliki spletne podpore).
- (5) Religija je običajno podana na podoben način kot mitologija.
- (6) Zgodovina je popisana bolj ali manj podrobno na različne načine – kot dodatno opisovanje znotraj povesti (kar zna pretrgati nit zgodbe) ali kot zunanji dodatek (tudi v obliki spletne podpore).

- zgodba se dogaja samo v fantazijskem svetu, alternativnem času našega sveta, v našem in enem ali več fantazijskih svetovih ali kombinaciji naštetega(7).

Če je avtor resno vzel svoj domišljjski svet, je težko spraviti na obseg klasične pravljice zgolj uvod v resno dogajanje. Pri dojetanju, kaj je in kaj ni sodobna fantazija, ne sme biti edino merilo dolžina besedila, temveč predvsem njegove značilnosti. Ključno za "uvrstitev" v sodobno fantazijo je sledeče:

- struktura zgodbovni niti (strukturiranost njih);
- natančno izdelan fantazijski svet in po potrebi odnos tega sveta do našega sveta;
- jasno kronologijo.

■ Vitezi in čarovniki

Vitezi in čarovniki so upravičeno prvi in trenutno edini domači sodobni fantazijski projekt(8). Zasnova zgodbe sledi klasičnim strukturam. Tu ni kaj izumljati, saj so toplo vodo izumili že najmanj stari Rimljani. Na eni strani imamo slehernika, na drugi sile zla, ki želijo iz pečene piške narediti plesnivo žolco. Dogajanje je postavljeno v naš svet in malo v prihodnosti (Indigo otroci se začne 2065, Indigo novi svet pa leta 2068) in se meša z dogodki v enem od paralelnih svetov, imenovanem Drugotnost. Ta Drugotnost ima svojo zgodovino, mitologijo, religijo, magijo z lastno floro in favno(9). Tudi v Drugotnosti so jasno postavljeni časovni okviri. Za boljši otip te druge realnosti je še poseben jezik(10), prisoten je zemljevid in še nekatere drobnarije. Skratka, pogoj glede kraja in časa dogajanja je zadoščeno.

Jakob J. Kenda(11) je sicer postavil pri definiciji sodobne fantazije tudi obseg, izražen v številu znakov. Temu lahko oporekam, saj sodobno fantazijo definira še kaj drugega, ne pa dolžina dela. Sicer pa je pred izidom druga knjiga iz serije Vitezi in čarovniki, tik pred zaključkom je tudi »predknjiga« Vitezi in čarovniki: **Votlina skrivnosti** (predvidoma

J.R.R. Tolkien, Gospodar prstanov

bo izšla na začetku leta 2012), da ne omenjam dveh kratkih zgodb (Vitezi in čarovniki: Prevrat, Vitezi in čarovniki: Zadnji boj Zeolije in krajšo novelo Vitezi in čarovniki: Duhovi Aldeverga(12).

Poleg zgodb in knjig je izšlo tudi nekaj člankov, ki na svoj način pojasnjujejo bogato ozadje sveta Vitezov in čarovnikov. Najzanimivejši je dvodelni članek, objavljen v magazinu Jašubeg en Jered: Novice iz Drugotnosti (št. 16, 17 / letnik 3) z naslovom **Elejla**(13).

Bojan Ekselenski, Vitezi in čarovniki

■ Zaključek

Sodobna fantazija je v Sloveniji še silno mlad žanr. Slovenski avtorji s(m)o do zdaj bolj ali manj spremljali dogajanje na tujih trgih in pri nas smo bili deležni zgolj drobtin, ki nam jih namenijo slovenski založniki. Še vedno je mogoče prisoten predsodek, če lahko temu tako rečem, da je ta literarni žanr domena mladinske literature. To je daleč od resnice, kajti sodobno fantazijo berejo ljubitelji dobre literature vseh starostnih skupin.

Težko je sodobno fantazijo enačiti z mladinsko literaturo, čeprav mnogi na naši literarni sceni to radi počno. To enačenje je predvsem posledica nepoznavanja zakonitosti žanra, kajti literarna stroka se do zdaj, tudi po zaslugi šibkega domačega zastopstva, s tem v svetu razširjenim žanrom še ni resneje ukvarjala (izjema je prej omenjeni dr. Jakob J. Kenda, ki v svojem delu popolnoma ignorira domače poskuse) in čakamo na resnejši pregled domače scene. Vitezi in čarovniki so sicer prvi tovrstni domači projekt, a upam, da ne dolgo edini ali celo zadnji.

(7) Avtorji uporabljajo različne pristope. Tukaj ni kaj za izumljati. Od avtorjevih sposobnosti je odvisno, koliko je opisovana realnost verodostojna.

(8) V času pred izdajo prve knjige V & Č: Indigo otroci je v Sloveniji sicer izšlo nekaj fantazijskih povesti, a nobena nima vseh potrebnih lastnosti sodobne fantazije (napr. Anor kath: Pota magov od Sama Petančiča in Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto od Mateje Blažič (umetniško Marget Belani), zanimiva je tudi epska pesnitev Vilindar Andreja Ivanuše, ki je izšla pri Založniškem ateljeju Blodnjak).

(9) Na spletnem portalu www.vitezi-carovniki.com je zagotovljena obširna in sorazmerno dobro osvežena spletna podpora, kjer lahko ljubitelji dobre literature najdejo obširno zakladnico virov o svetu Vitezov in Čarovnikov.

(10) Viliščina Vitezov in Čarovnikov trenutno obsega skoraj 3000 besed.

(11) Jakob J. Kenda: Fantazijska literatura (MK 2010) – priredba doktorske disertacije.

(12) Duhovi Aldeverga so v prenovi.

(13) Elejla je članek, ki bo kmalu objavljen tudi na spletnem mestu Vitezov in Čarovnikov (www.vitezi-carovniki.com).

3,7/5

OBRED
THE RITE

Režiser:

Mikael Hafstrom

Scenarij:

Michael Petroni

Matt Baglio (ideja, avtor knjige)

Vloge:

Anthony Hopkins,
Colin O'Donoghue,
Ciaran Hinds,
Alice Braga

Kratek opis

Kdo je eksorcist in kdo je eksorciranec?

Ste videli, kako mi sijejo lasje, ko sem si jih opral s šamponom Exorcist?

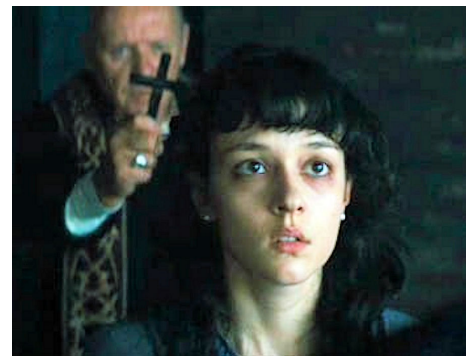
Prav ta napis v nekem trenutku odigra pomembno vlogo.

No, gremo naprej z našim semeniščnikom. Tik pred zaobljubo podvomi v svoj namen. Fant namreč ne verjame verskemu »mambo džambo«. Strogo se oklepa umskih dognanj. Vedno dvomi. Predstojnik oče Matthew (Toby Jones) v njem vidi nekaj več in ga pošlje v Rim, na tečaj eksorcizma. Tam ga vodja tečaja, odlični oče Xavier (Hinds) pošlje k očetu Lucasu (Hopkins). In začne se veselica. Tukaj je tudi novinarka (Braga), ki želi o vsem skupaj spisati članek. No, drek kmalu res temeljito prileti v ventilator, saj vam vsebine ne mislim razlagati.

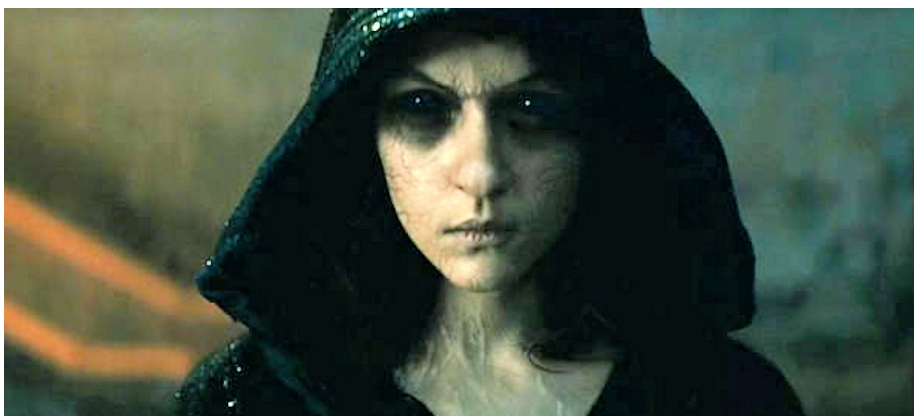
Film ima svoje svetle trenutke, poln je sporočil, ki pridejo

za teboj, ko si že na poti domov. »Buu« scene so fino tempirane in učinkovite, saj jih ni preveč. Igra glavnih je dobra, verodostojna in Hopkins res blesti v vlogi eksorcista in eksorciranega. Sporočilo, ki morebiti sploh ne najde poti v enocelčni um večine sodobne kino publike, se prikaže v trenutku ključnega obrata v filmu. Razum, dvom, analiza so sicer koristna orodja človeškega uma, a so silno omejena na spoznavni svet. Kaj pa, ko človek stopi v sfero svetega, v svet verovanja in dožemanja mimo umskih klasifikacij?

Skratka, pojdite v kino in si ta film oglejte s kancem umskega napora.

Ženske so hudičevo delo ... Ženske so hudičevo delo ... Ubrani se, kdor se more!

Evo, pravkar sem si dala narediti nov make-up. Ampak, povem vam, ubilo jo bom. Mojo stilistko bom spekla na počasnem ognju!

Konkluzija in ocena

Zgodba	70%
Igra	80%
Izvedba	75%
Tehnična kvaliteta	80%

Skupaj 3,7/5
kar pomeni
zelo dober film.

Za Vas gledal:
Bojan Ekselenski

1,9/5

OD ČASA POZABLJENA DEŽELA

The Land That Time Forgot

Podatki o filmu

Zvrst: ZF akcija
 Produkcija: Studio Asylum
 Režiser: C. Thomas Howell
 Scenarij: Na osnovi romana znanega E. R. Burroughsa spesnil Darren Dalton
 Igrajo: C. Thomas Howell, Timothy Bottoms

Kratek opis

O nekih nacijah na otoku, kjer vlada T-Rex. Da o brodolomcih sploh ne govorimo.

Zgoraj naštetih, razen Edgarja Rižka, so odgovorni za še eno umetnino izpod plagiatorskih prstov Studia Asylum. Kako naj začnem? Najprej bom napisal kaj dobrega. Iztrebke omenjenega studia spremljam že kar nekaj časa in njihovi filmi so si prislužili nekaj epsko nizkih ocen. A glede na "bogastvo" ponudbe, se jim poslovno model izplača. Tlačani dobijo svojo porcijo bureka, njihovi lovci na tuje talente redno poskrbijo za film, posnet po resničnih dogodkih, ki so se zgodili v resničnih filmih.

Torej. Njihovi fantje in dekleta, odgovorni za posebne učinke in računalniško grafiko so zapopadli vsaj nekaj prvih lekcij

dela z enim od programov za 3D animacijo. Res je. Pošastki, konkretno T-Rex, niso tako obupni, da bi to bilo moteče. Človeške samice tudi niso podobne potrebnim nimfomankam po deset letnem seksualnem postu. Žal pa film zakolje čedno število nelogičnosti. Kljub vsemu pa se bo film dogajal ljubiteljem T-Rexa, Bermudskega trikotnika in smešnih filmskih zapletov. Naj kakšno rečem o vsebini.

Nekega dne s slabo vremensko napovedjo se skupinica odpravi, kamor se pač mora. Nič ne pojasni, kaj so z malo barakačo iskali sredi viharnega morja. No, »šithepens«. Meni nič, tebi pa še manj, se znajdejo v bližini otoka. Ladjica jim je izpustila dušo in skupinica se odloči s čolnom uprizoriti izkrcanje. Samo ena dečva (žena "glavnega") ostane na ladji. Logika? Komu mar! Družčina pristane na otoku in eden od obeh članov posadke postane malica pterozavra. Logika? Ah, dajte no. Če je »palilo« v Jurskem parku, bo tudi tu. Družčina se kmalu sooči z dejstvom, da je drek temeljito priletel v ventilator in ga zamašil. Naletijo še na malce odpičenega pilota in kapitana izginule ladje. Takrat ugotovijo, da so na otoku tudi nacisti. Še sreča, da niso izumljali teroristov s turbani. Ti naciji so ujeli dečvo, ki je ostala na ladji. Naša družčina se odloči enkrat za vselej obračunati z naciji. Rezultat? Dajte no! Naenkrat postanejo prijatelji, saj se odločijo za odprtje prve rafinerije nafte v jurskem parku. Problem je, ker na nafti spi T-Rex. Zdaj veste, zakaj so izumrli dinozavri!

Kaj več vam ne povem. Kar sami se odpravite do videoteke (tega filma gotovo nočete imeti na domači polici) in si ga sposodite.

Za Vas gledal:
Bojan Ekselenski

Konkluzija in ocena

Zgodba	40%
Igra	30%
Oprema škatle	50%
Tehnična kvaliteta	20%
Cena : kvaliteta	40%

Skupaj 1,9/5
 ali komaj zadovoljivo.

4,5/5

IZVOR INCEPTION

Podatki o filmu

Inception, ZDA 2010
akcijski triler, 158 minut

Režiser in scenarist:

Christopher Nolan

Glasba:

Hans Zimmer

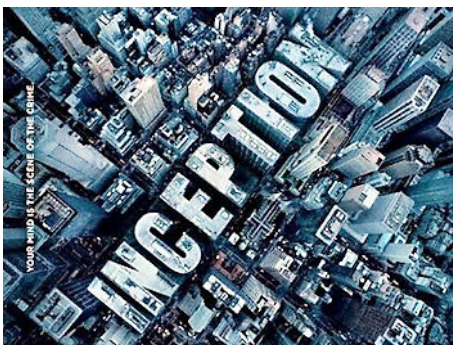
Vloge:

Leonardo Di Caprio,
Ken Watanabe,
Joseph Gordon-Levitt,
Marion Cotillard,
Ellen Page,
Tom Hardy,
Cillian Murphy,
Dileep Rao,
Tom Berenger,
Michael Caine.

Kratek opis

Vas ponoči tlačijo more? Ste res prepričani, če je to le od slabo prebavljene večerje?

Ob porastu takšnih in drugačnih kraj in ob potrebi po vedno večji tosortni izvirnosti, je bilo samo še vprašanje časa, kdaj nas bodo filmarji razveselili s tatovi sanj. So ti le fikcija, ali film celo zaostaja za realnostjo, ki nas dnevno bombardira s subliminiranimi reklamnimi sporočili, sevanji ala HAARP, o kemični podlagi za lažje usmerjanje misli pa se nam komaj sanja? Če ne bi gledala filma doma brez osovraženih kokic, bi upravičeno pomislila, da se

podobnih pritlehnih fint poslužujejo tudi ustvarjalci filma.

Cobb v koži Leonarda Di Capria, profesionalni tat idej, dobi nespodobno povabilo, da namesto kraje natanko določeno idejo vstavi v tarčo tako, da ta ne posumi, da se ni utrnila v njeni glavi.

Nejasen in ležeren začetek nas z vstopom v sanje glavnega junaka diskretno posrka vase, nato pa nas z njim vred premetava po toboganih in pasteh nezavednega in nam do konca filma ne dovoli pošteno zajeti sape. Ne delajte si utvar, da boste ob filmu naštrikali pulover ali popravili toaster in ob tem zbrano sledili dogajanju. Vzemite si čas le za film, se splača! Izdam vam le konec, ki se skriva v optimistično – pesimistični dilemi: »Je kozarec na pol poln ali na pol prazen?«

Ko se glavni protagonist spušča v nivoje svoje podzavesti, ki spominjajo na alfa, beta, gama, delta možgansko valovanje, da doseže samo dno svojega nezavednega jaza, se z njim vred utapljam v mraku njegovih misli vse do srži njegove bolečine.

Bolečina gledalca pa je spoznanje, da je vsak odnos med ljudmi že po »defaultu« manipulativen. Vsakokrat smo ali žrtev ali povzročitelj, razlikuje se le intenziteta. Če verjamemo filmu (do nekje mu je vsekakor treba verjeti), tudi sanje niso naš rešilni otok. Še več, naša podzavest je s pravim orožjem v lasti izurjenega napadalca še bolj ranljiva prav zato, ker smo v sanjah brez skrbi. Karkoli ponoči hudega doživimo, v kotičku vemo, zbudili se bomo v svoji topli postelji. Se bomo res?

Režiser Chris Nolan se je že izkazal z Mementom, iz benigne-ga Batmana pa je iztislil nadpovprečen akcijski triler. Scenarij genialno poveže dosedanje znanstvene ugotovitve s tistim, kar lahko le slutimo in ni zaman nastajal celo desetletje. Tudi sama

zgodba je trdna, izbira igralcev prava od prvega do zadnjega in čeprav so nekateri Leonardu očitali medlost, jo lahko razumemo kot dopolnilo otožnih barv v njegovi glavi, kot značaj glavnega lika.

Film nas prisili v razmišljanje o (uradno) neraziskanih pokrajinah našega podzavednega in dokazuje, da je kreativnost brezmejna ne le v sanjah, temveč tudi v besedi in vizualni tehnologiji. Zastrupi nas z gomilo vprašanj. Je še daleč od vdora v našo največjo intimo naših misli in zakaj ne? Je ljubezensko čustvo močnejše od smrti ali pa nas zavaja adrenalin, ki nam ga sproži lep spomin? Nas lahko zveže nekaj, česar več ni? Je temačnost sanjskega sveta lastna glavnemu junaku, režiserju ali sleherniku?

Zaključimo z retoričnim vprašanjem: »Je v tako močnem in mojstrsko sestavljenem filmu res potrebno porabiti toliko municije?« Moj odgovor se skriva v odščipnjeni polovici točke!

Za Vas gledala:
Amedeja M. Ličen

PREBRANO ZA VAS

3,3/5

Vid Pečjak

KATAKLIZMA ALI SELENINO MAŠČEVANJE

- Založba: Karantanija, Ljubljana 2010
- ISBN: 978-961-275-014-5

Dr. Vid Pečjak je izdal že čeden kup ZF knjig. Večno bo zapisan med kultnimi avtorji s knjigo **Drejček in trije marsovčki**. To so bili časi, ko so založbe enakopravno obravnavale domače avtorje. Danes temu seveda ni tako. Vidovo zadnje delo je založila Karantanija. Knjiga stane 19,00 €, a se boste malce namučili, da jo najdete. Muk vas odreši guglanje ali binganje, pač odvisno od iskalnika, ki ga uporabljate.

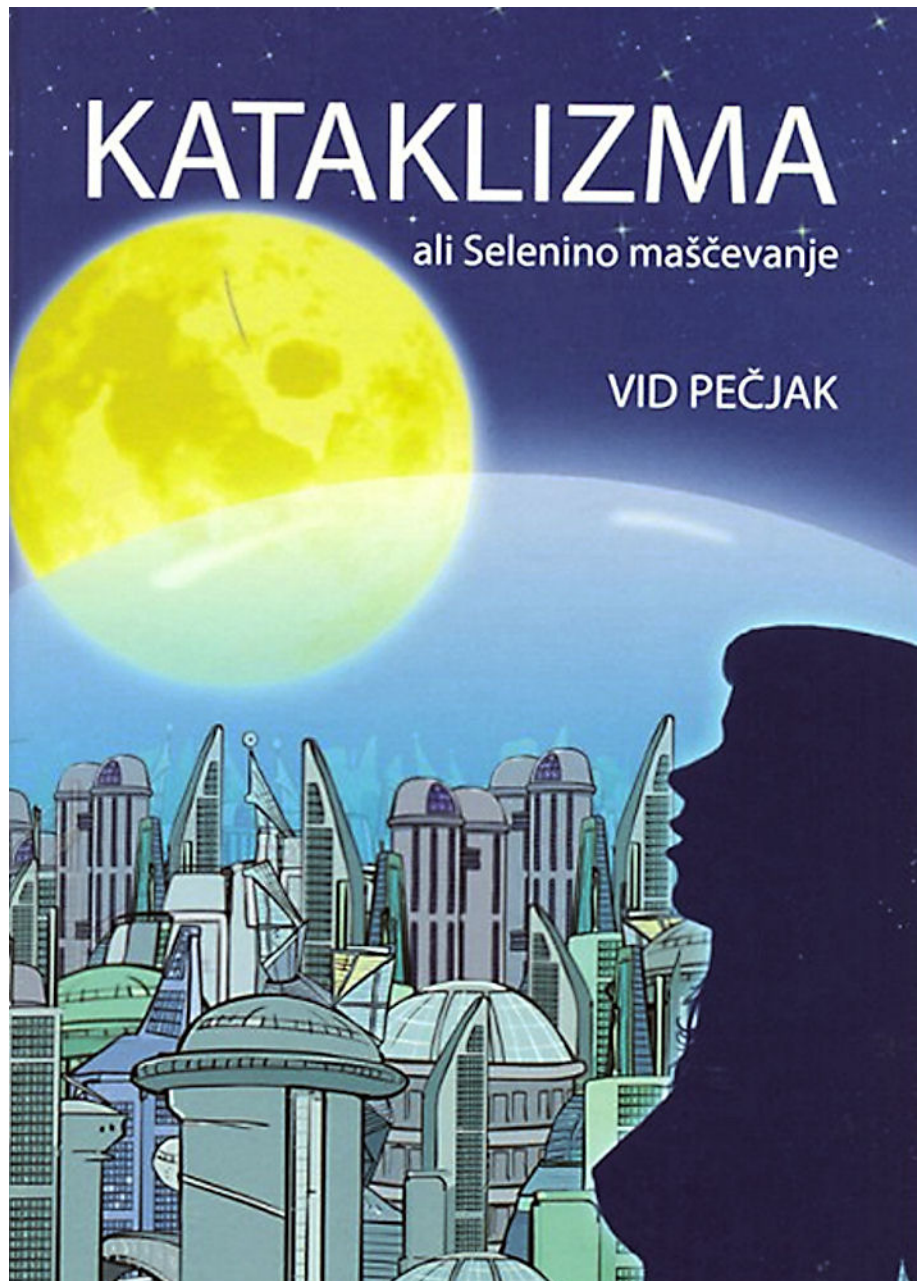
Žalostno, toda resnično. Imamo sto in eno žvečenje vampirjev, toda ekološki ZF roman ostaja na obrobju. Slabo za kvaliteto ponudbe. Če bi se pod omenjeno knjigo podpisala Štefka Mayerjeva, avtorica patetičnega **Somraka** ali nespretnih **Duš**, bi se naslovnica v nas bleščala iz vsake trafike. Tako pa ...

Pustimo knjigarniške in podobne igre in se posvetimo knjigi. Že po nekaj straneh branja sem zgodbo uvrstil v nekakšno predzgodbo avtorjevega dela **Zadnji odpor ali iskanje lepe Helene**. Vid Pečjak ima očitno rad naslove z vsebovano besedo »ali«. V tem je nekaj simbolike. Zdi se nam, da nam pravi: »Ali se bomo spremenili ali pa nas čaka, kar opisujem.«

■ Pozor, vsebina!

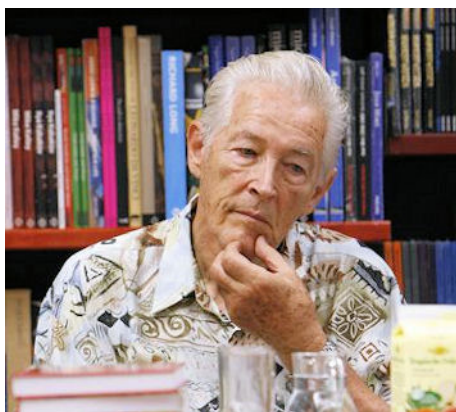
Zgodba spremlja pot Seline, rojene na Luni. Vse skupaj se začne v vasi, kjer živi pri dedku in babici. Spremljamo njeno pot, ki sovpada s propadanjem civilizacije. Spremljamo tudi sramežljivo ljubzensko zgodbo med Seleno in Markom. Zaradi zasvin-

janosti planeta razpade politična ureditev in zavlada anarhija. Del prebivalstva se umakne v mesta pod kupolami, a drugi del nasrka zaradi samozvanih armad. Te plenijo in nabirajo »živo silo«. Tudi na Seleno pride vrsta, saj vas napadejo. Seleno zaradi svojega znanja pristane v štabu generala Maksimiljana. Ta samozvanec se poveže še s podobnim »generalom« in skupaj napadeta eno izmed mest pod kupolo imenovano Opcija. V tem mestu je vodja obrambe

ravno Marko. Stvari se zapletejo in zapletajo. Na koncu Marko in Selena pobegneta, Maksova vojska je razbita kot »bugarska skupščina« in stvari gredo svojo pot. V nadaljevanju smo priča prigradam v propadajočem svetu in Seleni nemu maščevanju. Vsega vam ne razkrijem ...

dr. Vid Pečjak

■ Konkluzija

Začnimo pri tem, kar dobimo v roke. Knjiga je običajnega formata, obsega 200+ strani s precej veliko pisavo (dioptrija stekleničnega podna rulz)! Naslovnica je naključni izdelek, mešanica preproste ilustracije in Photoshopleve obdelave. S ceno 19,00 € sodi v razred »prijazna do denarnice«.

Kako se knjiga bere? Jezik je preprost, dialogi takisto, kar knjigo postavi v isto kategorijo kot denimo **Zadnji odpor ...** Pravzaprav bi zgodbo zlahka imeli za nekakšno njeno predzgodbo. Pri Katakliزمi drek komaj prileti v ventilator, a v Zadnjem odporu se dodobra zasmrdi. Sama zgodba je precej premočrtna, dramatičnih trilerskih zasukov ni. Po svoje je vsa nit predvidljiva in v bralko / bralca v vsakem trenutku udarjajo eko-opozorila. Nekatere stvari so malce pretirane, morebiti tudi nelogične, a to ne moti.

V dobri Pečjakovi maniri so karakterji živi, verodostojni, kar dobro prikriva nekatere zgodbovne pomanjkljivosti. Knjiga je čisto prava znanstvena fantastika, pisana po vseh regljicah žanra in je ob vsej tej poplavi vampirščin ter škratovščin pravo olajšanje.

Branje priporočam vsem ljubiteljem, ki še niste obupali nad pravo ZF. Sicer ne gre za literarni biser, a imamo pred sabo spodobno žanrsko delo, ki daje misliti.

■ Ocena pove vse

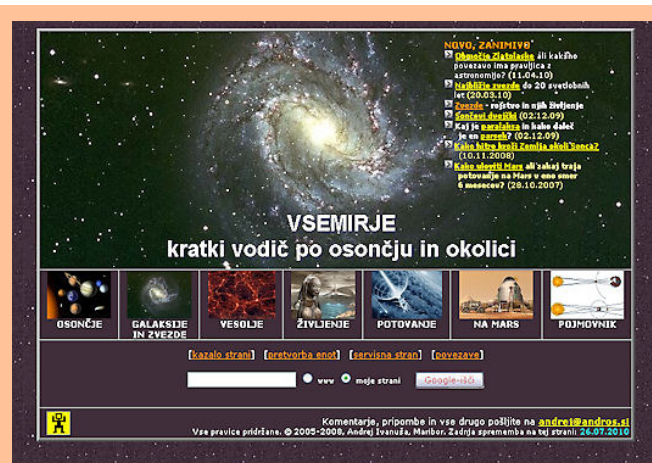
- Zgodba: 75 %
- Podajanje zgodbe: 60 %
- Oprema knjige: 50 %
- Izvedba ideje: 70 %
- Cena: kvaliteta: 80 %

Skupaj imamo **3,3/5**, kar pomeni dober knjižni izdelek. Do odličnosti sicer nekaj še manjka, vendar predstavlja dober nakup oziroma se je vredno potruditi do knjižnice in knjigo prebrati. Ko odložite **Kataklizm**, vam priporočam še **Zadnji odpor**. Knjigi se bereta kot ena zgodba, kot eno samo skupno opozorilo.

Naj omenim še to, da je avtor pri Mohorjevi založbi izdal poljudnoznanstveno delo **Človek in ekološka kriza**. To delo je vredno vzeti v roke in sodi v kontekst opisanega romana kot »ata na mamu«.

Primerno branje za vse, ki še niste obupali nad SF in za eko-aktiviste!

Za Vas prebral:
Bojan Ekselenski

O življenju, vesolju in sploh vsem www.andros.si/vesolje/index.htm

- Podroben opis Sonca in planetov Osončja
- Nastanek in mehanika galaksij
- Rojstvo, življenje in smrt zvezd
- Bigbang, struktura vesolja in njegov konec
- O možnostih življenja na različnih planetih
- O potovanju na Mars, izza meja Osončja in še dlje
- Pojmovnik, pojasnilo manj znanih pojmov, formule

PREBRANO ZA VAS

4,0/5

Manda Scott [prevedla Irena Furlan]
PREROKBA KRISTALNE LOBANJE

- **Založba: Anu Elara, Ig 2009**
(Radovljica: Tiskarna in knjigoveznica)
- **ISBN: 978-961-6778-41-1 (trda vezava)**
- **ISBN: 978-961-6778-42-8 (broširana)**

Manda Scott nam ponuja berljiv fantazijski izdelek, ki bi mu lahko očitali zmago na prvo žogo. A nič ni tako, kot se zdi.

Pronicljiv testoteronski recenzist bo morda celo sklepal, da je Manda Scott psevdonim za moškega, a spodaj podpisana jamči, da se ženščine poleg jedilnikov malce spoznamo tudi na pralni stroj in glej ga zlomka!, občasno tudi spesnimo zgodbo s kontrolirano dozo čustev, čeprav je Manda z njimi več kot varčna.

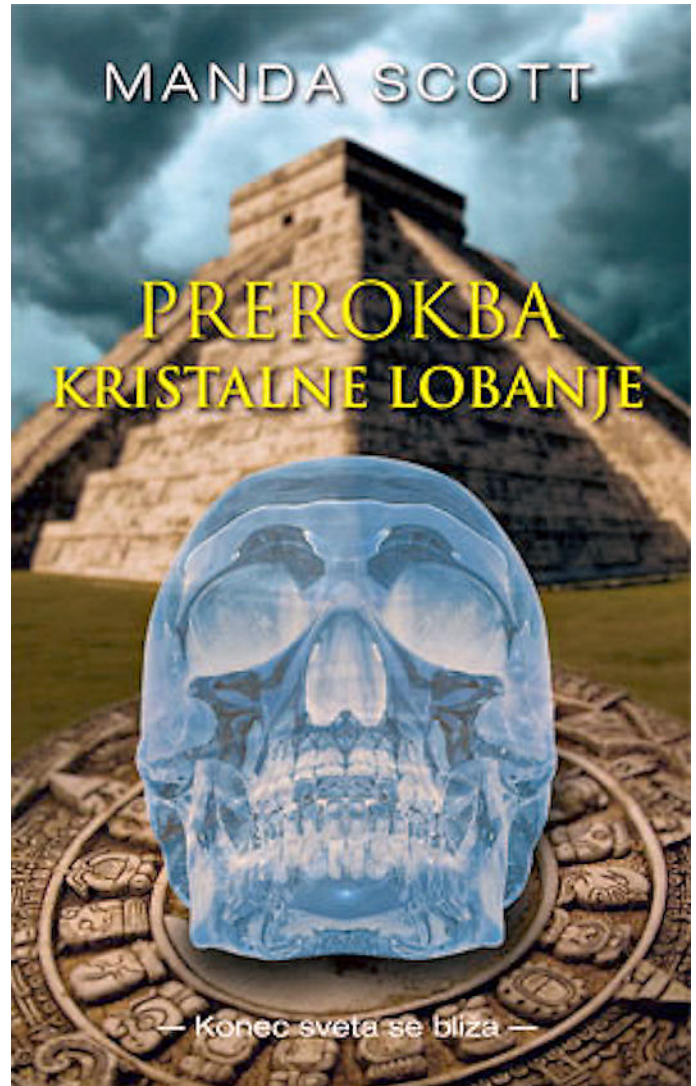
Nič hudega, knjiga potegne, vzporedno vskočimo v dve zgodbi, ki sta med seboj oddaljeni dobrih štiristo let in še nekajkrat toliko kilometrov. Natančno speljano dogajanje z dodelanim izražanjem ponuja tekoče branje, sama poanta pa je nadgrajena s pomenljivimi namigi, kar ji v poplavi vreščiče in s klicaji podčrtane opozorilne literature na temo nebodigatreba 2012 da dodano vrednost.

Življenjepis Angleža Cedrica Owna iz 16. stol., enega izmed resničnih najditeljev kristalne lobanje, je dopolnjen s fantazijo, ne da bi bila nespornim faktorom odvzeta verodostojnost. Tudi sedanjost, v kateri operira junakinja Stella, je vzorno speljana skozi angleško pokrajino, podzemne jame in laboratorije.

Bližamo se neizogibnemu koncu, za katerega smo si krivi sami in ne Maji, ki so svoj koledar zaključili s poravnavo domačih planetov in centralne točke v naši galaksiji, ki se bo zgodila ravno v naši bližnji prihodnosti.

Trinajst lobanj v osnovnih sedmih barvah mavrice z belo ter črno in štirimi, ki simbolizirajo smetano živalskega sveta, predstavlja top zbirko, ki lahko odreši svet. Položene morajo biti na posebej določena mesta na Zemlji ob določenem času, napotki za ta podvig pa so zaviti v meglice, saj hudič, ki noče odrešitve, nikoli ne počiva. Še več, očitno je veliko bolj dejaven od božjega, zato pa smo, kjer smo. Kristalne lobanje, ki so bile večkrat najdene in v neslutnem pohlepu zopet izgubljene, zaradi katerih so se iz generacije v generacijo prelivali cekini in kri, imajo svoje Varuhe. Ti funkcijo podedujejo po krvi, kar je vsaj približna garancija za nujno potrebne značajске lastnosti odrešiteljev.

Pogrešam razlago, ki je verjetno načrtno ignorirana, zakaj in kako bi pravilno in pravočasno vtaknjene kristalne lobanje odrešile Zemljo nasilne katarze, sumim pa, da gre za ponastavitev Zemeljskih čaker. Čeprav vsi vemo, da nam vrag nosi šalo,

tudi nekaj humorja ne bi škodovalo. Ljubezen pre-maga vse ovire. Ljubezen do vsega ne zahteva žrtvovanja ljubezni do enega samega, celo zdi se, da je prva brez druge mrtva kot španski osvajalci. Jasno, žrtve padajo, a ob pravšnji kombinaciji lojalnosti, morale in odgovornosti tistih, ki nam krojijo obstoj, nas velika večina sploh ne bo vedela, kdaj bo leto 2012 za nami.

Oh da, da, da!
Konec koncev gre za fantazijo.

Za Vas prebrala:
Amedeja Ličen

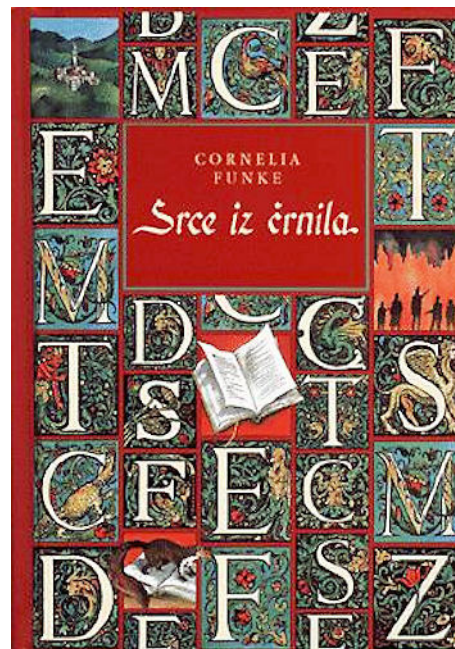

PREBRANO ZA VAS

4,5/5

Cornelia Funke [prevedla Sanda Šukarov]
SRCE IZ ČRNILA

- Založba: Mladinska knjiga, Ljubljana 2005
- ISBN: 86-11-17057-1

Pisateljica je na začetku knjige, pravzaprav med zahvalami, napisala: »Za Anno, ki je odložila celo Gospodarja prstanov, da bi prebrala tole knjigo. (Lahko od hčerke sploh zahtevaš več?)« Hm, hm! Danes bi bili vsi radi drugi Tolkieni. Ali bi ne bilo bolje, če bi bili boljši ali morda drugačni od njega? Zatorej sem se odločil, da knjigo preberem in vidim, kaj je na stvari.

Knjiga je izšla že pred leti, tudi v slovenščini! Celo film se ji je zgodil. Ker sem o njem slišal nasprotujoče si poglede, sem končno knjigo le zagrabil. A knjiga je zagrabila mene. Kaj naj rečem, dobra »štoria«, vsekakor mnogo boljša od filma, ki sem si ga kasneje ogledal. Le film ima malo bolj atraktiven zaključek. A samo zgodbo v knjigi to nič ne pokvari.

Ne bi želel, da vam pokvarim užitek s predolgim opisovanjem vsebine. A na kratko je smisel vse zgodbe v tem, da ima oče glavne junakinje nenavdno sposobnost. Ob branju knjige na glas lahko udejani like iz knjige. Ti oživijo in postanejo bitja iz krvi in mesa. To bi še nekako šlo, a problem je, ker tisti, ki posluša njegovo branje, izgine v »prebrani« svet. Tako ima glavni junak težave z realnimi policisti, ki jih zanima, kam osebe izginjajo, in ob tem še z liki iz knjig, ki naredijo na tem svetu »pravo štaló«.

Vso knjigo se torej načitano dekle in oče - knjigovez trudita, da bi stvari spet postavila na svoje mesto. Ob tem jima nesebično pomaga, ali bolje

od-maga njena teta. Pri tem Cornelia Funke odlično izriše karakterje in dejanja glavnih junakov. To niso osebe, ki bi takoj vedele, kako se reči streže; bojijo se, jokajo, strahopetno pobegnejo in se med seboj spodbujajo. Preobrti se kar naprej vrstijo, zdaj je sreča na strani zlobnih, zdaj na strani dobrih. Drvimo po nemških, švicarskih in italijanskih cestah ter se na koncu znajdemo nekje visoko v planinah Apeninskega polotoka.

Smo v sodobnem svetu, a obenem v pravljici. Zlobec se trudi zavzeti mesto med italijansko mafijo in je ves navdušen, kako je ta svet mnogo bolj pokvarjen kot tisti iz katerega je bil prebran. Saj, Tolkiena v knjigi sploh ni, v nobenem pogledu. A fantazija mogoče sploh ni fantazija. Le dekle na koncu ugotovi, da ima tudi sama očetove sposobnosti. Poiščeta pisatelja, ki je knjigo napisal. Ta na novo napiše dele knjige. Zlobca premagajo tako, da punca na glas prebere spremenjeno zgodbo in »senca« požre povzpethnega pesjana.

Pisateljica si je na koncu pametno pustila odprtih nekaj izhodov, saj ni odgovorila na čisto vsa vprašanja. Upala je, da je napisala napeto zgodbo, ki bo imela nadaljevanje. In ji je uspelo!

Prava izmišljija za knjižne molje.

Za Vas prebiral:
Andrej Ivanuša

Andrej Ivanuša ZEMLJOMOR ALI GEOCID

Odločili ste se, da izvršite zemljomor ali, če rečemo s tujko, geocid. Torej, odločili ste se, da razstrelite Zemljo. Da jo razstavite na prafaktorje, anihilirate, razbijete, sesujete v sončni prah, karkoli že!

Argumenti za

Če je to res vaša odločitev, imate za to zagotovo svoje razloge in ne potrebujete mojega nasveta. Če je vaš namen zelo čvrst in vaša odločitev neomajna, se v to res ne morem vmešavati. Vendar bi vas vseeno prej dobrohotno opozoril na nekaj malenkosti. Čisto majhnih malenkosti, pravzaprav malenkostijic, nekaj kar je mogoče čisto nepomembno, pa vendar ... Mogoče vam bodo prišle prav pri vaši nameri.

Zakaj bi želeli razbiti Zemljo? Vi ..., vi nori, bedasti, manijak! ZAKAJ?

Pod A) preprosto zato, ker je tam! Saj tudi alpinisti lezejo na goro, ker je tam! Pa jih nihče ne vprašuje o tem. Nekateri rečejo, da zaradi razgleda. Pa je potem vrh v megli in ne vidijo prav ničesar. A to so malenkosti. Pomemben je že napor, da človek prisopiha na vrh brez kisika.

Pod B) zaradi napredka v znanosti! Pomislite na vse moje znanstvene razprave, doktorske disertacije in simpozije v daljnih deželah, kjer bom vsem navdušeno predaval, kaj vse sem odkrili ob tem eksplzivnem eksperimentu in si ob tem še nabrali celo koš točk za habilitacijo! Ob misli na telemetrijo celotnega dogodka mi postane toplo pri srcu in kaj vse se bo še odkrilo o življenju, vesolju in sploh vsem. Ne res, da je vredno žrtvovati Zemljo za vse to?

Pod C) zato, ker se že dolgočasim ob vseh teh posebnih efektih v filmih in na televiziji. Predstavlajte si to totalno anihilacijo celotnega planeta, te specialne efekte v 3D tehniki in še celo brez posebnih očal! Takšnega spekulativnega doživetja v vseh dimenzijah vesolja pa res ne smete zamuditi! Ultimativni dogodek vašega življenja. Česa takega ne boste doživeli nikoli več!

Pod D) he, he, da uničim ta zloben hominid imperij, da prekinem to diktaturo dvonožnih sesalcev. To je najbolj neposredna metoda, da se v najkrajšem možnem času zradira ta okolju škodljiva rasa in se očisti Vesolje grozljive kuge. Zadeva je tudi ekonomična, čista in popolnoma zanesljiva. Se vam to zdi globalni umor? Ja, o čem pa govorim tukaj? O geocidu, ne res? Žal bi bilo uničenje človeštva pri anihilaciji Zemlje pač le – kolateralna škoda!

Pod E) da prikazem svojo tehnološko premoč. Bolje prvi petelin na vasi, kot zadnji vrabec v Vesolju.

Pod F) zato, ker mi Zemlja zakriva pogled z Marsa na Venero! Sicer je to eden mojih najbolj

norih izgovorov za uničenje Zemlje. Priznam! A si nisem mogel pomagati.

Pod G) zato, ker je potrebno narediti hiperprostorsko obvoznico. No, le pod pogojem, če mi bodo Vogoni pošteno plačali za postopek ...

Pod H), ker sovražim planete. Merkur in Venero sem že sesul ...

Pod I), ker je Zemlja edinstvena v Vesolju. Uniformnost prostora-časa pa mora biti zagotovljena!

Pod J), ker sem zagovornik evtanazije. Zemlja je zagotovo zelo stara, menda več kakor 4 milijarde let. Očitno jo krotoviči neznozna bolečina, ki prihaja iz njene pregrete notranjosti. Moram jo rešiti pred njeno mizerijo.

Pod K) zato, ker imam vedno prav! Ne bodo se smejali mojim teorijam na akademiji znanosti. Jim že pokažem, kdo je največji znanstvenik vseh časov! Jim že naredim njihov »perpetuum mobile«! Bodo že videli, kdo sem jaz, JAZ, JAZ!

Pod L) ker sovražim ves svet in ves svet MENE sovraži.

Pod M), ker mi je tako rekel Bog. Že nekaj dni slišim njegov glas v glavi in vem, da sem poklican.

Pod N), da preprečim še večjo katastrofo. Samo JAZ edini vidim apokalipso, ki drvi nad človeštvo. Moja naloga in samo moja je, da odrešim Zemljo. In pri tem mi NIHČE ne more pomagati.

Pod O), ker nameravam na tem mestu narediti nekaj mnogo boljšega. Kaj bi bilo to, še ne vem. Ampak imam nekaj odličnih zamisli.

Pod P) – Ups, ni bilo namerno! Napača! Pomota! Se opravičujem!

Pogled na Zemljo z mednarodne vesoljske postaje

Argumenti proti

Hm, hm! ... Torej, manjaj moj. Zate imam tudi nekaj protiargumentov, ki te bodo prepričali, da se ne izplača uničiti Zemlje.

Prvič: Ker je zadeva zelo, zelo, zelo težko izvedljiva, predraga, poraba časa je ogromna in dobička skoraj ni! Zakaj bi? Kaj te to sploh muči?

Drugič: Zemlja je dragocena. Je odličen naravni rezervat za življenje, že tako na splošno, če pogledaš. V njem je neverjetno število različnih rastlinskih in živalskih vrst. Vse te cartljive muce in z repom mahajoči 'peseki'! Da o konjičkih sploh ne rečem nobene! Kako je to prisrčno in oh in sploh! Vsega tega ne bo, če boš sesul Zemljo. Pomisli na zrak in vodo in zemljo in ogenj; na unikatni prispevek tega planeta k neponovljivosti Vesolja.

Tretjič: Zemlja je največja umetnina Slatibartfaste. Za vedno ti bo zameril, tožil te bo za avtorske pravice, če jo zdrobiš v prah. V vseh galaktičnih katalogih je prikazana kot ekstremni primer umetniškega planetnega inženirstva in vrhunskega galaktičnega dizajna. Omenjena je celo v Vodiču po galaksiji.

Četrtič: Zašel boš v težave. Do konca tega Vesolja te bo po vseh koticah in gravitacijskih vozlih iskala Galaktopolicija. Vsak vesoljski sodnik te bo

tisočkrat obsodil na dosmrtno ječo brez možnosti prehodnega izpusta, pa četudi se boš v zaporu lepo obnašal. Na stotinah planetov te bodo čakale najhujše muke, ki se jih bodo spomnili njihovi lokalni vraču, druidi ali kakor se že imenujejo.

Le moj nasvet ... Vem, da se ga ne boš držal ... A vseeno! Te moje štiri točke so zelo prepričljive in mislim, da si boš dvakrat premislil, preden se lotiš podviga. Zame je največje zadovoljstvo, da Zemlja je, da obstaja taka, kot je. A če se lotiš projekta in ti bo celo uspelo, daj, bodi toliko prijazen in mi pošlji e-mail.

Spoznaj sovražnika

Ne?! Res ne? Mi ni uspelo?

Nisem te prepričal. Kaj hočem, če se družim z volkovi, potem moram z njimi tuliti. Saj pravim, samo pregovor je. No, ja! Če misliš, da se samo šalim, ti lahko nanizam še boljše argumente. Znanstvene, če hočeš. A ne glede na vse skupaj, če se želiš projekta lotiti, moraš najprej spoznati »sovražnika«.

Poglejva torej nekaj podatkov o Zemlji, ki sem jih navedel v spodnji tabeli.

Te tudi zgornje številke niso prepričale? Prav, tudi prav! Lotimo se torej celotne zadeve še bolj »znanstveno«!

Ime planeta	Zemlja, Terra latinsko, Svet in še drugače v več kakor 3500 jezikih.
Starost	4.550.000.000 let (približno, ocenjeno).
Teža	5.974.200.000.000.000.000 ton (tu nekje, saj se zredi vsak dan med 10.000 in 100.000 tonami zaradi padlih meteoritov in medplanetarnega prahu ter shujša tudi za skoraj isto težo zaradi izgube atmosfere in lastnega prahu).
Polmer	6.378 kilometrov in 100 metrov (bolj ali manj, saj je »hruškaste« ali geoidne oblike, ki ni čista in popolna krogla).
Gravitacijski privlek na površini	9,798 m/s ²
Ubežna hitrost	11,186 m/s
Poenostavljena fizikalna struktura	Skorja, 0 do 35 km Skale, trdi in mehki sedimenti, led, razno - 0-1000°C Plašč, 35 do 2.900 km Silicijevi oksidi, magnezij, železo, aluminij - 1000-3700°C Jedro, 2900 do 6371 km Tekoče železo, trdo zaradi pritiska znova na 5.150 km - 3.700- ~5000°C
Deleži kovin v masi Zemlje	železo-34,6%; kisik-29,5%; silicij-15,2%; magnezij-12,7%; nikel-2,4%; in razno-5,6%.

Orbitalne značilnosti	
Masa	5,9742 x 10 ²⁴ kg
Oddaljenost od Sonca	149.595.000.000 km (povprečna razdalja)
Orbitalna perioda (eno obkroženje Sonca)	31.556.926 sekund (365 dni, 5 ur, 48 minut in 46 sekund)
Orbitalna hitrost (hitrost kroženja)	29,780 m/s
Orbitalni moment	1.7789 x 10 ²⁹ kg/m/s
Orbitalna kinetična energija	2,6488 X 10 ³³ kg/m ² /s ²
Rotacijske značilnosti	
Polmer	6.378.100 metrov
Sideralna rotacijska perioda	86.164,1 sekunda (23 ur, 56 minut, 4,1 sekund) – tega ne smemo mešati z dolžino dneva, ki je natanko 24 ur ali 86.400 sekund.
Kotna hitrost	0,0000729211 radiana/s
Inercijski moment	9,6987 x 10 ³⁷ kg/m ²
Kotni moment	7,07236 x 10 ³³ kg/m ² /s
Rotacijska kinetična energija	2,5786 * 10 ²⁹ kg/m ² /s ² (Če ne poznate tega podatka, kako boste potem ustavili rotacijo Zemlje?)

Osnovni podatki za destrukcijo Zemlje

Za sesutje modrega planeta v vsakem primeru potrebujemo določeno količino energije. Njena količina je odvisna od uporabljene metode in še od nekaterih drugih elementov. Je pa nesporno dejstvo, da je Zemljo težje razdehati, kot ste si mogoče predstavljali. Dragi bralci **Nikar ne nasedajte poceni trikom iz znanstveno fantastičnih filmov! Filmarji nimajo pojma!**

Na primer, alienski ali izvenzemeljski osvajalci grozijo z razstrelitvijo Zemlje. Slišali ste zagotovo o določenih ljudeh, ki razlagajo, kako bi človeštvo samo uničilo planet z atomsko vojno, ali da ga bomo razbili, če bomo posekali ves deževni gozd, ali vse skupaj zasvinjali s težkimi kovinami, ipd. Oprostite, ti-le so vsi po vrsti bedaki, a-ma-ter-ji!

Zemlja je narejena tako, da traja. Za seboj ima že 4 in pol milijarde let življenja in je težka več kakor 5,9742 x 10²⁴ kg ter sestavljena v glavnem iz železa in drugih težkih kovin.

A se sploh zavedate koliko meteoritov je že treščilo vanjo? Na začetku njenega obstoja je vanjo trčil planet velikosti Marsa, pa jo je samo malo odkrhnul, da se je izoblikovala Luna. Torej, destruktivni moj manijak, nikar si ne misli, da je to lahka in enostavna zadeva.

Spoštovani bralci, ne prihajajte mi z uničevanjem okolja! Tukaj ne govorimo o regresiji civilizacije,

ne govorimo samo o izbrisu človeštva, živalstva ali rastlinstva, temveč o brisanju celotne Zemlje iz Vesolja. Če menite, da bo tukaj govora o genocidu celotnega človeštva, potem ne prebirate pravega članka. Če želite uničiti, na primer, vse življenje na Zemlji, od najbolj preproste celice naprej, se morate za nasvete obrniti drugam. To sta dve relativno enostavni nalogi proti tej, ki jo tukaj obravnavamo. Govorimo namreč o razbitju Zemlje do zadnjega atoma, o njeni popolni umaknjenosti iz Vesolja.

Osnovne definicije in ducat domačih nalog

Ker to-le pred vami je znanstveno – tehnični dokument, kjer je potrebno točno opredeliti naš cilj. Naš namen ni, da bi Zemljo spremenili v mali planet, v kopico meteoritov, asteroidov, kometov in podobne šare. Zemljo želimo popolnoma »umakniti« iz Vesolja.

Mednarodna Astronomska Zveza (International Astronomical Union, IAU) je na zadnjem kongresu natančno opredelila, kaj je planet in kaj mali planet.

Planet je nebesno telo, ki pod 1) kroži okrog Sonca, ki ima pod 2) tolikšno maso, da njegova lastna gravitacija preseže druge nasprotne sile ter doseže hidrostatično ravnotežje v takšni meri, da se oblikuje kot (skoraj) okroglo telo, in še pod 3) da čisti prostor okrog svoje orbite.

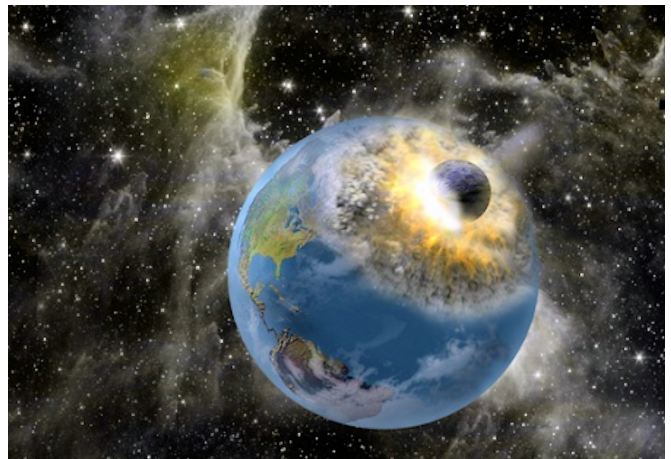

IZOBRAŽEVANJE ZEMLJOMOR ALI GEOCID

Mali planet je nebesno telo, ki pod 1) kroži okrog Sonca, ki ima pod 2) tolikšno maso, da njegova lastna gravitacija preseže druge nasprotno sile ter doseže hidrostatično ravnotežje v takšni meri, da se oblikuje kot (skoraj) okroglo telo, in pod 3) ne čisti prostora svoje orbite in, pozor!, pod 4) ni satelit večjega nebesnega telesa.

Tako, zdaj točno veste, kaj delamo. Ponavljam še enkrat. Zemljo kot planet umikamo iz Vesolja. Dokončno! Prav, dopustimo v naši nalogi tudi, da spremenimo Zemljo v nekaj, kar ni okroglo in se ne more imenovati planet ali mali planet po zgornji strogi definiciji. Vse metode sem razvrstil po možnosti njihove izvedbe, pravzaprav po nekakšni težavnostni stopnji. Uporabil sem vse, ki jih sedanja teorija o življenju, vesolju in sploh vsem dopušča, pa tudi takšne, ki mejijo na čisto znanstveno fantastiko. A poudarek je na »znanstveno«!

Pri izvedbi posameznih preračunov so bili v uporabi naslednji elementi, konstante in formule (Podatki iz NASA in iz WIKIPEDIA, da WIKILEAKS niti ne omenjamo):

Možen zemljomor – v Zemljo se zaleti manjši planet

razmerje med obodom kroga in njegovim premerom	$\pi = 3.14159265\dots$
gravitacijska konstanta	$G = 6,67300 \times 10^{-11} \text{ m}^3/\text{kg}/\text{s}^2$
masa Zemlje	$5,9742 \times 10^{24} \text{ kg}$
polmer Zemlje	6.378 kilometrov
svetlobna hitrost	$c = 299.792.458 \text{ m/s}$
Stefan-Boltzmannova konstanta	$\sigma = 5,670400 \times 10^{-8} \text{ kg}/\text{s}^3/\text{K}^4$
Ubežna hitrost	$v_e = 2\sqrt{(2GM)/r}$; G = gravitacijska konstanta, M = masa zemlje, r = polmer Zemlje
Orbitalna hitrost	$v_o = 2\pi r/T$; T = perioda orbite (čas)
Zemeljski moment	$M_z = M v_o$; M = masa Zemlje, v_o = orbitalna hitrost
Kinetična energija	$K_e = (1/2)M v_o^2$
Kotna hitrost	$\omega = 2\pi/t$; t = perioda ene rotacije
Inercijski moment	$M_i = (2/5)M r^2$; M = masa, R = polmer
Kotni moment	$M_k = M_i \omega$
Rotacijska kinetična energija	$E_r = (1/2)M_k^2$
Gravitacijska potencialna energija	$E_g = -GMm/r$; G = gravitacijska konstanta, M = masa objekta, ki vpliva s svojo gravitacijo, m = masa objekta, ki mu določamo gravitacijsko potencialno energijo, r = razdalja med njima
Gravitacijska energija privleka	$E_p = (3/5)GM^2/r$; G = gravitacijska konstanta, M = masa Zemlje, r = polmer Zemlje
Einsteinova enačba	$E = m c^2$; E = energija, m = masa, c = svetlobna hitrost
Stefan- Boltzmanov zakon	$P = \sigma A T^4$; P = moč sevanja popolnega črnega telesa, A = sevalna površina, T = temperatura te površine

METODA 01 ANIHILACIJA ZEMLJE S PRIMERNO KOLIČINO ANTIMATERIJE

Za izvedbo potrebujemo: za cel planet antimaterije v velikosti Zemlje.

Opis metode: Trenutno je človeštvo sposobno v pospeševalnikih proizvesti le nekaj atomov antimaterije in se proizvodnja z novim pospeševalnikom pod dobršnim delom Švice ne bo bistveno povečala. Da bi dobili antimaterije za cel planet, velik kakor Zemlja, bi potrebovali s sedanjimi metodami več časa, kot bo po najbolj optimistični oceni prenehalo obstajati Vesolje. Torej bi morali najti bolj učinkovit način proizvodnje. Recimo, da vzamemo Mars in Mesec skupaj in ju flip-flap-trap pošljemo skozi štiridimenzionalni »nekaj-še sami ne vemo-kaj« prostor, da se v trenutku spremenita v antimaterijo.

Potem ju samo še usmerimo proti Zemlji. Ha! Zdaj si lahko zamislite ta ognjemet. Vsa masa in antimasa se v trenutku spremenita v samo čisto energijo skladno z znamenito Einsteinovo formulo $E=mc^2$. Vau! Dobili bi toliko energije, kot jo naše Sonce izseva v 89 milijonih let.

Zemlje ni več, samo energija, ki seva vsenakrog. Bleščavo našega ognjemeta bi slej ko prej videli v vseh kotičkih in zalivčkih Vesolja. To je najbolj učinkovita in totalna metoda, da Zemljo izbrisemo iz Vesolja. V nobenem primeru ne obstaja način, da bi lahko Zemljo spet sestavili nazaj v planet. Čista in totalna destrukcija!

Tehnični elementi za izračun: Masa materije: $5,9742 \times 10^{24}$ kg - Masa antimaterije: $5,9742 \times 10^{24}$ kg (Skratka ena Zemlja iz materije proti eni Zemlji iz antimaterije.)

Možnost izvedbe: recimo 2 od 10 točk. Antimaterijo je tehnično mogoče proizvesti. A za proizvodnjo smo uporabili flip-flap-trap stroj, ki bi za delovanje porabil še več energije, kot bi jo dobili pri

anihilaciji Zemlje. In stroj je čista špekulacija, sploh se nam ne sanja, če ga je mogoče izdelati. Niti ne vemo, če je kaj takšnega v Vesolju sploh mogoče.

Pripomba: Hm, z manjšo količino antimaterije je tudi mogoče sesuti Zemljo, kar bo predstavljeno kasneje.

Vir: Ideja Thomasa Woottena na internetu.

METODA 02 CEPLJENJE (FIZIJA)

Za izvedbo potrebujemo: fizijski univerzalni stroj (pospeševalnik delcev) in neznansko veliko količino energije.

Opis metode: Vzamemo prav vsak posamezen atom na Zemlji in ga cepimo do konca na vodik in helij. To bi bil proces, ki je nasproten procesu na Soncu. Tam se atomi vodika in helija zlivajo. Zadeva je izvedljiva, le za cepljenje vsakega atoma potrebujemo kar zajetno količino energije. Ko se vsi atomi spremenijo v vodik in helij, se počasi razblinijo v Vesolje. Jupiter in Saturn sta sicer sestavljena iz vodika in helija in ker sta tako masivna, je njuna gravitacija mnogo močnejša od zemeljske. Tako lahko zadržita oba izmuzljiva plina, Zemlja pa ima premajhno gravitacijo, da bi obstala v plinasti obliki. Vsa materija Zemlje bi se spremenila v plinasti obroč okrog Sonca in čez milijardo let bi ga Jupiter počasi posrkal nase.

Možnost izvedbe: Dajmo 2 od 10. Tehnično je možno, le brez upanja smo, da bi v doglednem času lahko pridobili tolikšno količino energije. Časovni interval je milijarda let. Hej, destruktivni manijak moj, Zemljo bo prej pobralo zaradi »naravnih« vzrokov.

Vir: Ideja Johna Rouldga na internetu.

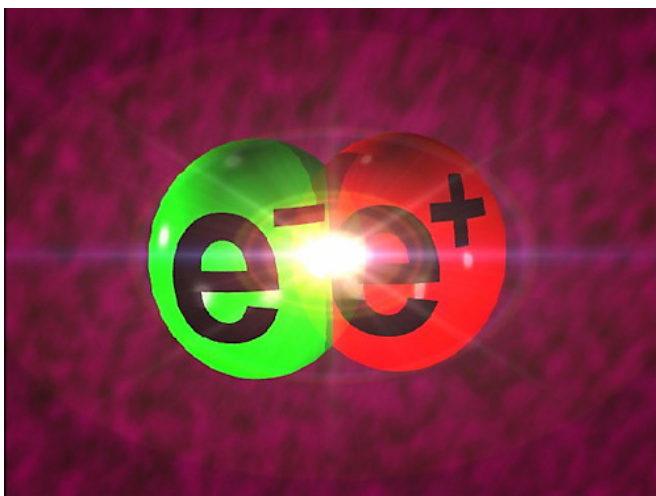

METODA 03 MIKROSKOPSKA ČRNA LUKNJA

Za izvedbo potrebujemo: mikroskopsko črno luknjo.

Opis metode: Najprej vas moram opozoriti, da po Hawkingu črne luknje izparevajo. Torej niso večne in je z njimi potrebno ravnati previdno. Če je luknja res zelo mikro, lahko izpari v delčku sekunde. Čas izparevanja je odvisen od mase črne luknje in ocenimo lahko, da bi za naš namen potrebovali črno luknjo, ki bi imela maso vsaj kakšnega Everesta.

Izdelava črne luknje sploh ni enostavna. Potrebujemo razumno količino nevtronov ali oguljenih atomskih jeder brez elektronov v njihovih orbitalah. Malce jih stisnemo, da se pričnejo lepiti drug na drugega. No, vsekakor vam lahko prepustim razmišljanje, kako bi to naredili. Tisti, ki ste kdaj kaj zaštri-

Elektron in antielektron, pri stiku se anihilirata in vsa njuna masa se spremeni v energijo.

IZOBRAŽEVANJE ZEMLJOMOR ALI GEOCID

kali ali zlepi kakšen model plastičnega letala, boste že našli pravo metodo.

Lahko si tudi kakšno črno luknjo sposodite v sosesčini. No, trenutno ni bila še nobena opažena v res neposredni bližini. Nam znana najbližja črna luknja je v sredini naše galaksije, 28.000 svetlobnih let daleč.

Sicer je metoda dokaj preprosta. Majhno črno luknjo položimo na zemeljsko površino in počakamo do jo Zemlja posrka vase. Ker je izredno težka, bo kar padla do gravitacijskega središča in potem naprej na drugo stran. Oscilirala bo kot kakšno velikanško nihalo. Po poti bo gohtala okoliško materijo. Potem bo Zemljo »pojedla« od znotraj in se zaustavila v zemljinem gravitacijskem središču. Na koncu bo Zemljo nadomestila črna luknja premera okrog 9 milimetrov, ki bo krožila okrog Sonca po isti orbiti, kot je prej krožila Zemlja. Naš Mesec sploh ne bo opazil, da je črna nagajivka zamenjala Zemljo in bo še naprej krožil in kazal svoj obraz proti Črnozemlji.

Možnost izvedbe: 3/10, zelo malo verjetno, a ni nemogoče.

Pripomba: Hm. Mikroskopska Črnazemlja je še vedno v hidrostatičnem ravnotežju (okroglosti) in je še vedno skladna z definicijo IAU, da je to planet.

Vir: Knjiga Terryja Pratchetta – The Dark Side of the Sun

METODA 04 SKUHAJMO JO V SONČNI PEČICI

Za izvedbo potrebujemo: fokusirano sončevo energijo v večji količini.

Opis metode: Pravzaprav potrebujemo veliko, res veliko ogledal v Vesolju. Najprej prestrežemo lepo število asteroidov, da si nabereмо surovin. Potem jih pretopimo v mnogo kvadratnih kilometrov veliko ultra odsevno in tanko folijo (aluminiziran mylar, aluminijaska, niklova, železova folija ali karkoli podobnega). Naredimo osnovno konstrukcijo in nanjo navlečemo to super folijo.

Postopek ponavljamo toliko časa, dokler ne dosežemo pravilne površine ogledal. Odvlečemo jih do Lagrangejevih točk pred ali izza Zemlje in sončno svetlobo usmerimo na Zemljo. Za natančno usmerjanje ogledal in ker nebesna telesa ne mirujejo, moramo dodati še nekaj močnih usmerjevalnih raket. Pa na komandni center ne smemo pozabiti, saj je potrebno stalno vzdrževati dokaj ozko točko žarišča.

Takole čez palec sem izračunal, da potrebujemo okrog dva trilijona kvadratnih kilometrov ogledal. Potem se Zemlja zagreje, ogreje, upari in spremeni v plin. Ostalo gre po scenariju opisanem v metodi 02.

Opomba: Možna je uporaba super-giga-mega vodikovega plinskega laserja namesto ogledal iz tanke folije.

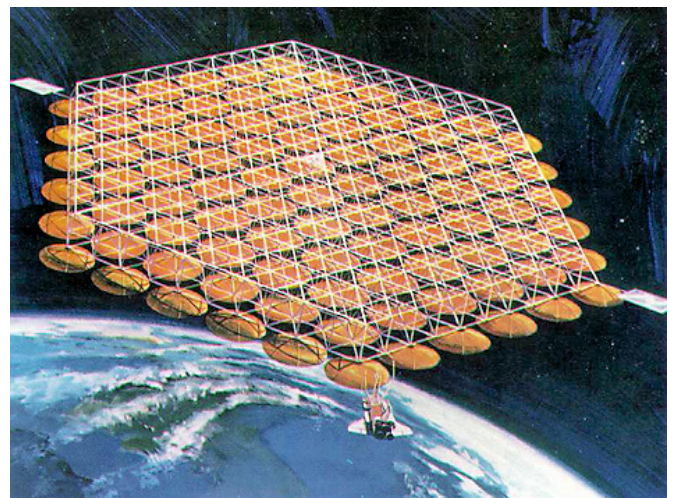
Tehnični elementi za izračun: Površina Zemlje: $5,112 \times 10^{14} \text{ m}^2$ - Temperatura Zemlje (črno telo): $\sim 287 \text{ °K}$ - Moč sevanja Zemlje: $\sim 1,966 \times 10^{17} \text{ kg/m}^2/\text{s}^3$ - Temperatura črnega telesa (Zemlja), ko bi Zemljo zavreli: $\sim 3.134 \text{ °K}$ - Moč sevanja Zemlje v tem primeru: $\sim 2,796 \times 10^{21} \text{ kg/m}^2/\text{s}^3$ - Sorazmerje med tema vrednostima: 1 proti ~ 14.000 (V kolikor to sorazmerje drži, smo Zemljo v celoti spremenili v plin.) - Presečna površina Zemlje: $1,278 * 10^{14} \text{ m}^2$ - Potrebna površina ogledal: $\sim 1,80 * 10^{18} \text{ m}^2$

Možnost Izvedbe: 3/10. Glavni problem tukaj je, da bi se pričel plin ohlajevati, ko bi prenehali dovajati sončno energijo in bi se lahko celo znova sestavil nazaj v planet. Prav tako je problem, ker bi se uplinili le gornji sloji zemljine in bi ustvarjeni plin deloval kot izolator. S tem bi potrebovali še več ogledal.

Vir: Risanka Pinky and the Brain, dve miški, ki se neuspešno trudita uničiti Zemljo.

Pinky in TheBrain, neuspešna mišaka, ki planirata geocid

Eno od polj z ogledali, za pravi učinek bi jih potrebovali dva trilijona kvadratnih kilometrov.

METODA 05 VRTAVKA

Za izvedbo potrebujemo: Stroj za povečanje rotacije Zemlje.

Opis metode: K pospeševanju rotacije Zemlje pripomorejo asteroidi, ki se vanjo zaletavajo in oddaljenost Meseca od Zemlje. Čim bližje je, tem bolj hitro se vrti. Vendar bi bila rotacija še vedno premajhna, četudi bi bil Mesec tik ob površini Zemlje, da bi jo raztrgalo na kosce. Masa asteroidov pa je daleč premajhna, da bi se kaj resno poznalo na hitrosti rotacije. Torej bi morali na ekvator namestiti gromozansko število raket, da bi kaj dosegli. Če dobro premislim, bi morali narediti še kaj bolj eksotičnega.

Teoretično bi bilo dovolj za razpad Zemlje, če bi bil njen čas rotacije 84 minut. Zemlja bi se ob ekvatorju sploščila in izbočila ter na koncu razpadla, saj bi gravitacijska sila ne mogla prevladati centrifugalnih sil, ki Zemljo silijo narazen.

Tehnični elementi za izračun: Energija gravitacijskega privleka: $2,2405 \times 10^{32} \text{ kg m}^2/\text{s}^2$

Možnost izvedbe: 4/10, dovolj velika rotacija bi v vsakem primeru raztrgala Zemljo na kose, vprašanje je le, kako jo pripraviti, da bi se tako hitro vrtela.

Vir: Matthew Wakeling na internetu.

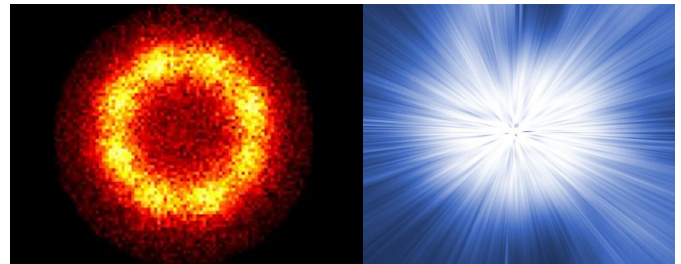
METODA 06 RUDARSKA KLASIČNA: RAZSTRELIMO JO

Za izvedbo potrebujemo:

25.000.000.000.000 (25 tisoč milijard) ton antimaterije.

Opis metode: Izdelati je potrebno bombo, ki vsebuje navedeno količino antimaterije in jo detonirati v središču Zemlje. Zagotovo bo Zemlja razstreljena na številne kose. Koliko je to razstreljiva? Če bi zbrali čisto vse razstrelivo, ki ga je človeštvo doslej izdelalo, vključno z vsemi atomskimi bombami, bi naredili komaj kakšno prasko v Zemljini notranjosti. Seveda bi bil poseben problem dostaviti razstrelivo v središče, saj bi se prej vse skupaj stopilo. A če bi bila eksplozija premajhna, bi se vsi deli spet zbrali okrog gravitacijskega središča, oziroma centra eksplozije, ter znova oblikovali planet. Podobno kot se je v filmu znova sestavil Terminator 2. Osnovni račun sicer pokaže, da je načeloma dovolj 1.246.400.000 ton antimaterije. A le pod pogojem, da anihilira vsa energija, da ni njenega raztrosa v obliki toplote, nevtrinov, radiacije, ... To je v praksi težko doseči, zato je potrebno osnovni račun za vsak primer pomnožiti x20. Vsekakor bo na koncu Zemlja še en asteroidni pas okrog Sonca.

Možnost izvedbe: 4/10. Malo več kakor mogoče.

Začetek reakcije v središču Zemlje in končni učinek – eksplozija

METODA 07 POSESAJMO JO S ČRNO LUKNJO

Za izvedbo potrebujemo: črno luknjo in izredno močne rakete.

Opis metode: Nam najbližja črna luknja se nahaja v razdalji 1.600 svetlobnih let v ozvezdju Strelca (Sagittarius) in je del dvojnega zvezdnega sistema z zvezdo V4641 (*Vir: NRAO, 14.01.2000*). Torej bi bilo dobro najti še kakšno bližje! No, ko jo lociramo, moramo do nje zapeljati Zemljo, ker je to lažje, kakor pripeljati črno luknjo do Zemlje. Ta del bo zahteval kar precej časa. Samo goltanje Zemlje s strani črne luknje pa bo trajalo le nekaj ur. Kočni status Zemlje je delček mase celotne črne luknje.

Možnost izvedbe: 6/10, zelo težko, a definitivno izvedljivo.

Vir: Douglas Adams, Štoparski vodič po galaksiji

METODA 08 SISTEMATIČNA RAZGRADNJA

Za izvedbo potrebujemo: izstreljevalec mase, na primer gigantski elektromagnetni tirni pospeševalnik Gigantopleks.

Opis metode: V osnovi bi uporabil idejo, ki je bila razvita za transport mineralov z Lune na Zemljo in je v uporabi tudi na Zemlji v obliki maglev vlaka. Pomembno je, da je naprava zmožna izstreliti tovor s hitrostjo vsaj 11 kilometrov na sekundo. To je ubežna hitrost telesa z zemeljske površine. V vsaki izstrelitvi bi morali z Zemlje pognati milijon ton materiala. Izstrelitve bi si morale slediti v zaporedju po eno sekundo. Za dokončanje posla bi potrebovali okrog 189 milijonov let. Je kdo, ki se javi na javni državni razpis za gradnjo Gigantopleksa?

Glavni problem je poraba energije. Le kje bi jo vzeli? Sonce je premalo močno! Zemlja bi se na koncu preoblikovala v majhne koščke, asteroide. Nekaj bi jih padlo na Sonce, drugi bi se razleteli po vsem osončju.

Možnost izvedbe: 6/10, a časovna komponenta je poleg enormne porabe energije zelo velika zavora.

Opomba: Če dobro pomislimo, je človeštvo s to metodo že začelo. Nekaj materiala smo že izvozili proti Mesecu, Marsu, Soncu in drugim planetom, celo izven Osončja smo že poslali nekaj kilogramov. A le povečati moramo naše napore in nam bo dokončno uspelo.

METODA 09 ZALETAVANJE

Za izvedbo potrebujemo: večje nebesno telo, na primer Mars.

Opis metode: Pravzaprav je dobro karkoli, le da je dovolj veliko. Evo, najdimo nek večji asteroid in ga pospešimo čim bližje svetlobni hitrosti. Nato ga usmerimo proti Zemlji in –bang– z našim planetom je konec. Kakšen trk! Delci se razžarijo in razletijo vse naokrog. Zasvinjajo celotno Osončje in nekateri se znajdejo tudi v krožnicah sosednjih zvezd nekaj 10.000 let kasneje. Noro, vam rečem!

Analizirajmo vse skupaj, kako velik objekt potrebujemo za to? Če predpostavimo, da zadeva prileti vsaj z 11 kilometri na sekundo in prepostavimo, da se energija ne izgubi s pretvorbo v toploto in druge oblike, potem je potrebno telo, ki ima 60% mase Zemlje. Mars ima 11% mase, Venera pa 81% mase Zemlje. Venera bi ustrezala, Mars pa bi morali pospešiti na 50 km/s, da bi imel ustrezno kinetično energijo.

Če bi našli asteroid, ki tehta 5.000 milijard ton, bi ga morali pospešiti na 90% hitrosti svetlobe, da bi dobili takšen učinek. Kako doseči takšen pospešek? Načeloma bi naj, vsaj teoretično, to zmogli s pomočjo Bussardovega ramjet pogona na pregreto plazmo in plazemskim pospeševalnikom (booster). A ker ta le počasi pridobiva na hitrosti, bi potrebovali kakšen milijon let za pridobitev ustreznih hitrosti. Zemlja bi bila v končni fazi raztrosena po vsem Osončju in širše.

Možnost izvedbe: 7/10, bi šlo, je mogoče.

Opomba: Po zadnjih teorijah o nastanku Zemlje, se je to našemu planetu že zgodilo. Protoplanet velikosti Marsa bi se naj zaletel v prvo Zemljo. Ta bi se naj razletela in iz skupnega materiala sta se ustvarila Zemlja in Mesec.

Vir: Ideja Andyja Kirkpatricka na internetu.

METODA 10 VOŽNJA V SONCE

Za izvedbo potrebujemo: pribor in pripomočke za premikanje Zemlje.

Opis metode: Zemljo porinemo proti Soncu. Tam se bo hitro stopila in kasneje izhlapela zaradi sončeve toplote.

Kljub prevladujočemu mnenju dvonožnih prebivalcev Zemlje bi bil takšen postopek precej težaven. Zemljino kroženje po elipsi ni nestabilno in ga tudi morebitno sončevo kolcanje ne bi spremenilo. Če bi bilo takšno, bi se že zdavnaj veselo pekli na sončevem ražnju. Če bi želeli Zemljo spiralno pogonati proti naši osrednji zvezdici, bi se morali pošteno potruditi. Kar precej energije in raketnih sistemov bi potrebovali, da bi jo spravili s poti. Potem bi morali upati, da bo sončeva gravitacija naredila svoje.

Končni rezultat bi bil spektakularen pogled na kroglo raztaljenega železa, ki bi počasi tonila v sončevo pregreto površje.

Možnost izvedbe: 9/10, ja gre, samo ne še zdaj. Ko bomo bolj tehnološko napredovali, bomo to naredili. Sem skoraj prepričan. Skoraj!

Opomba: To je varianta metode 04, namesto, da bi Sonce pripeljali na Zemljo, smo Zemljo odpeljali na Sonce.

Tehnični elementi za izračun: Ukiniti moramo celotno kinetično orbitalno energijo Zemlje - Orbitalna kinetična energija: $2,6488 \times 10^{33} \text{ kg/m}^2/\text{s}^2$ - Energija za premik k Soncu: $3,86 \times 10^{26} \text{ kg/m}^2/\text{s}^3$.

Vir: Knjiga Granta Naylorja, Red Dwarf - Infinity Welcomes Careful Drivers (Rdeča Pritlikavka - Neskončnost Pozdravlja Previdne Voznike) - vsakakor bi jo bilo potrebno prevesti v slovenščino, 100% vam rečem. Kajti, kjer je zaključil Douglas Adams nadaljuje Grant Naylor.

METODA 11 RAZTRGANA S PLIMNIMI SILAMI

Za izvedbo potrebujemo: pribor in pripomočke za premikanje Zemlje. (Uh, znova! Dolgčas!)

Opis metode: Ko nekaj (na primer planet) orbitira okrog glavnega nebesnega telesa (na primer Sonca), velja naslednje pravilo: čim bližje je to telo, tem bolj hitro se giblje po orbiti. Tako se v našem osončju najhitreje giblje Merkur in najpočasneje Neptun.

Če premikamo Zemljo bližje Soncu, bo krožila vedno hitreje. Nekega dne dosežemo Rochejevo mejo, to je tam, kjer centrifugalna sila prevlada nad gravitacijsko silo krožečega telesa in zadeva gre v franže, kosce, skratka razleti se. Meja v sistemu Zemlja – Sonce je 1.077.466,94 km ali 1,548 polmera Sonca.

No, saj bi jo lahko zapeljali v Jupitrovo krožnico. Tudi tam bi se zgodilo enako, če bi šli čez Rochejevo mejo. Neka majhna lunica v Saturnovi orbiti je pred nekaj milijardami let skusila podobno zadevo in od takrat ima Saturn tako lepe obroče. Pri dvigovanju planeta v bolj oddaljeno krožnico potrebujemo nekaj več energije, kot če ga spuščamo bližje. Vendar je morda Jupiter boljša izbira, ker računi kažejo,

popustile vezi med atomi in vesolje bi razpadlo. Jasno, tudi Zemlja z njim.

Druga teorija pa pravi, da se bo širjenje zaustavilo in se bo pričelo Vesolje znova krčiti v točko singularnosti iz katere je v Velikem poku (Big bangu) nastalo. V tem primeru bo Zemljo stisnilo v točko.

Možnost: 8/10, ker so vse te teorije (še vedno) na majavih nogah.

Vir: vsak malo boljši astronomski učbenik.

NAČRT C – ZF, horor, slabi filmi in teorije na majavih nogah

Človeška domišljija nima meja in v filmih najdemo neverjetne načine, kako bi bilo mogoče Zemljo umakniti iz Vesolja. Preverimo nekatere med njimi, ki morda (ali pa tudi ne) držijo vodo.

Z biološkim inženiringom ustvariti takšno živo formo, ki bi se prehranjevala z Zemljo in je spremenila v »nekaj že«. Vau! Dobra ideja, a jo je iznašel že veliki pisec horor zgodbic Stephen King v romanu Time Eaters (Jedci časa).

Morda bi lahko Zemljo sesulo kakšno kozmično vlakno, gravitacijska anomalija ali kaj podobno nemarnega, kar bi se valilo, plapolalo ali zakotalilo skozi Vesolje. Mogoče kakšna poč v strukturi prostora in časa. Samo na Star Trek se moramo spomniti, pa je ideja že tukaj!

Morda kje prav zdaj izza galaktičnih krakov preži na nas kakšna temna materija, kakšna čudna zver iz enajstih dimenzij vesolja, ki jim ne vemo niti imena in niti ne vemo ali sploh obstajajo. O njih špekulirajo in postavljajo teze resni znanstveniki, filmarji pa to nekritično uporabijo v svojih filmskih zvarkih, ki menda slišijo na ime »znanstvena« fantastika.

Morda pa je že Nikola Tesla našel način, da uniči Zemljo. Saj vemo, da je potrebno rezonanco pevčevega glasu nastaviti na rezonanco kozarca, da ta poč. Evo, potrebujemo samo nekakšen Teslin elektromagnetni rezonator, ki bo ujel frekvenco zemljinega magnetnega polja in vse bo šlo na atome. Menda!

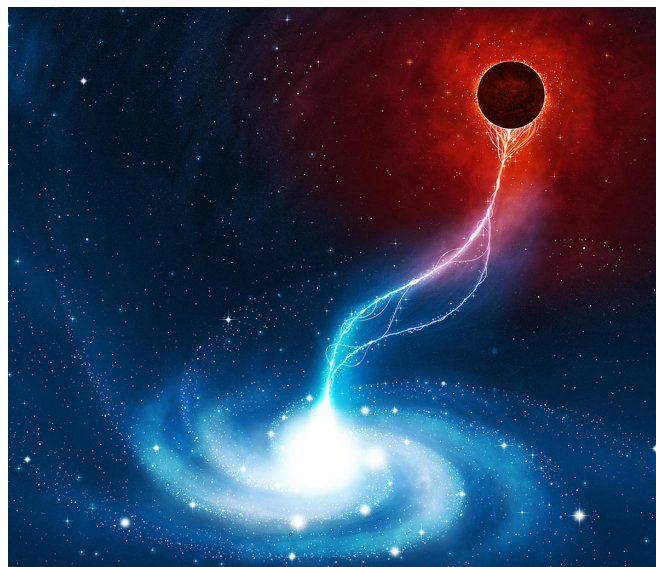
Zanimiva je tudi metoda uporabe časovnega stroja. Z njim se vrnemo pred čas nastanka Zemlje in pometemo nekaj plinov in milijard posameznih asteroidov iz katerih bi/je nastala Zemlja in jih posesamo z velikim galaktičnim sesalnikom asteroidov na drugo mesto izven osončja. Zemlja sploh nikoli ne bi nastala.

Uporabimo kakšno Einsten-Podolsky-Rosenovo mostičče v prostor-času (beri: črvino) in vanj srknemo Zemljo. Pristala bo nekje čisto na drugem koncu vesolja. Tako nam tudi nikoli ne bo potrebno več graditi vesoljskih ladij, saj bo kar vsa Zemlja postala gigantska vesoljska ladja. A problem je poraba energije za kaj takega. Morda bi potrebovali vso, kar jo dobimo s sonca, in bi morda moralo biti ustje take črvine sredi naše zvezde. Hm, to je bolj podobno metodi 10 in vožnji v Sonce!

So še druge metode, ki jih bom samo naštel. Na primer, Bog raz-stvari (nasprotje od ustvari) Zemljo, von Neumannovi samoreplikativni nanoroboti požrejo naš planet (ampak potem kar sami postanejo planet in se pričnejo v neskončnost požirati med seboj), izbruh gama žarkov iz bližnje supernove (to bi uničilo življenje, planeta kot takega pa ne), muonska katalitična fuzija oceanov in eksplozija (kaj to sploh je, ve le peščica vrhunskih fizikov, med njima Sakharov in Poskanzer, ki sta teorijo postavila), razbitje zaradi detonacije vakuumske energije (še vedno teorija na hudo majavih nogah, vir: Arthur C. Clarke; 3001-The Final Odyssey), izginotje zaradi časovnih paradoksov prikazanih v filmu Back to the Future-part II, prenehanje zaradi izgube vere v obstoj Zemlje (anti Philip K. Dick: »Realiteta ne preneha obstajati, četudi vanjo ne verjamemo več!«), itd.

Konec - Zemlja ne obstaja več

Kakorkoli že, enkrat bo Zemlje, kot planeta skladno z definicijo IAU, nepreklicno konec. A to ne bo delo nikakršnega manijaka, pa naj ta pride s tega ali iz onega daljnega planeta. Pa naj rečejo Dangoberci, režiserji in scenaristi slabih ZF filmov kar hočejo! Zadeva je strašansko težka, energijsko in časovno potratna. Umakniti Zemljo iz Vesolja je skoraj nemogoče, oziroma bi ta obstajala še v neki drugi obliki naprej. To bo sčasoma tako ali tako naredilo Vesolje samo.

Črna luknja nase vleče materijo z Zemlje in jo sčasoma pogoltne

Andrej Ivanuša**SVETODREV—VIJOLIČNA VETERNICEJA (2. POGlavJE)****Nadaljevanje iz JEJ 16, kjer je bilo objavljeno
1. poglavje - LETALČEV SEN**

S težavo sta se prebijala čez gozdni rob. V nosnice ju je dražil sladkoben in gniloben duh drevesantov. Tema je bila v podrasti še gostejša. Na široko sta razprla svoje zenice. Uporabljala sta svoja vohnjana in nočno oko, ki jima je kazalo toplotne odtenke. A

najprej sta le počasi napredovala skozi podrast. Bila je gosta in težko prehodna. Pod nogama se jima je kar naprej vdiral plast trhllice. Na nekaterih mestih je bila prepojena z vlago, da je postala žitka kot rečno blato. Pogrezala sta se do kolen vanjo. Mnogokrat sploh nista čutila čvrstih tal in sta se reševala le z močjo rok. Oprijemala sta se lijan in se vlekla iz požrešnih tal.

Tam, kjer med obgozdnim podrastjem zamre svetloba Airana, se začenja pravi gozd Tokara. Od sončnega roba, ki ga označuje rastlinje druge vrste, postanejo tla bolj trda. So mehka ter gnetljiva in po njih je prijetno hoditi kot po kakšnem Permanijskem tepihu, spletenim iz vrvic dlakastega mongoloana, ki ga je mogoče najti le v najbogatejših klanskih skupnih hišah.

Mrak se je vedno bolj gostil in zelenilo drevesantov se je umaknilo v mračne svode visoko nad njunima glavama. Kakor mogočni stebri velikanske katedrale so se vzpenjali marnijski drevesanti nad drobni postavi. Ves čas ju je spremljal vonj po trohnobi. Tega vonja se ni več mogoče znebiti, še posebej, ko preživiš dalj časa v svetem gozdu. Zarije se ti pod luske in ni ga mogoče sprati ali prekriti z dišavami. Tako vsak drakar takoj, ko sreča obiskovalca Tokare in porine svoj jezik v vohnjan, ve, da je ta romal k Svetodrevu na igre ob dvoletju Čuječega Časa v čast sladostrasti Prastaršev Urzemaja in Adazeme.

Tiho brnenje in sladkoben vonj je nenadoma zbudil njuno pozornost.

»Slišiš?« je vprašal Zloti.

»Slišim in vohljam,« je rekel Khazan. »Če je v pripovedih le zrnice resnice, je pred nama ...«

»... veterницеja!« je rekel Zloti.

Res, ob vznožju enega od marnijskih drevesantov je rasla neznansko velika čaša vijolične veterницеje. Rob čaše je bil visoko nad njunima glavama. Pel se je za dva drakarja visoko. Eden od njiju bi

moral stopiti drugemu na rame, da bi ga dosegla. Iz čaše se je dvigal bleščoč toplotni vrtinec, ki je raznašal sladkobni vonj in peresno lahka semena nenavadne rože visoko v zrak. Zračni piš je sredi čaše tako močan, da prebije krošnje drevesantov in raztrosi semena visoko nad njimi.

Zloti je rekel:

»Govori se, da potrebuješ le podpazdušne krilnice, da odplavaš v zrak. Samo skočiš z roba na sredo čaše. Če si spreten, ne padeš v čašno tekočino, temveč te vzgonski veter v trenutku dvigne med srednje veje drevesantov.«

Khazan se je zasmel:

»Če nisi spreten, pa pristaneš sredi lepljive tekočine in se napiješ do onemoglosti. Potem te še največji kačon adav ne more izvleči ven!« Tudi Zloti se je zasmel v pričakovanju sladkobe, ki jo ponuja vijolična tekočina.

»Uh, če bi bilo samo to!« se je zresnil Zloti. »Prebavni sokovi veterницеje te v kratkem prebavijo, da od tebe ne ostane niti kapljica krvi.«

Slišala sta brbotanje vroče tekočine v cvetni čaši. Ko se je eden od večjih mehurjev v njej razpočil, je nekaj kapljic tekočine skočilo čez rob in pristalo ob njunih nogah. Spogledala sta se. Khazan je rekel:

»Bova poskusila? Menda je tekočina sladka in opojna.«

»Bova! A ne preveč. Saj ne smeva priti nadevana na zborna mesto,« se je zahehetal Zloti.

»Res, samo malo! Da si popraviva razpoloženje po tisti blatni kopeli na robu gozda!« je odvrnil Khazan.

»Prav!« Sklonila sta se in z dlanjo zajela nekaj svetlo vijolične tople in želatinaste tekočine. Z velikim užitkom sta jo posrebal. Khazan se je hotel skloniti po novo porcijo, ko ga je Zloti ustavil:

»Rekla sva – ne preveč!«

»Prav!« se je strinjal Khazan in dlan skrbno polizal do konca. Smejala sta se drug drugemu in se nalezla dobrega razpoloženja. Stopila sta naprej dobre volje in malo se jima je razvezal jezik.

»Kaj te je zaneslo na turnir?« je Khazan vprašal Zlotija.

»Prav to, kar tudi tebe žene,« je odvrnil zlatolusk. »Videl bi rad, kje so moje meje. Prebujeni Čas naj name obrne eno izmed svojih oči, trikrat zaporedoma in še enkrat za povrh naj pomežikne njegova veka. Želim si, da bi zmogel turnir enkrat več kot Arhimavor.«

Khazan seje presenečeno zazrl vanj in rekel:

»Legendarni Arhimavor je trikrat zaporedoma

zmagal na turnirju Sladostrastja. To njegovo dejanje vse do danes še ni bilo preseženo. Občudujem te, tvoje hotenje je visoko, tvoja želja je neskončna. A, prijatelj moj, šAe dolga pot je pred teboj. Letos boš šele prvič prekrižal nož, če se ne motim. Tako kot jaz, tudi ti prvič potuješ k Svetodrevu. Tako sem vsaj uspel razbrati s tvojih tatujev.«

»Tako je!« je pokimal Zloti. Umolknila sta. Khazan ni imel tako močne želje po zmagi. Bil je le pregnanec, sirota brez doma, ki išče prostor pod soncem. Zloti je hotel še nekaj dodati, ko ga je prekinil oddaljeni svatbeni klic gomazine. Korak jima je zastal. Oprezno sta prisluhnila dogajanju v gozdu.

»Tole bo verjetno kakšen adav,« je čez nekaj časa vznemirjeno rekel Zloti s tihim glasom, kakor bi se bal, da ga bo plazilska zver vsak trenutek naskočila.

»Gotovo!« je odvrnil Khazan. Adava se ni bal, a prijetno mu le ni bilo. Vedel je, da je vsaka žival mnogo močnejša, ko nastopi doba združevanja. Še posebej to velja za tretjaka. Rekel je:

»Stopiva hitro naprej do Svetodreva, saj ne bi želel srečati njegovega tretjaka.«

»Jaz tudi ne!« je odvrnil Zloti. »Tukaj, na Tokareni, so gotovo za dve glavi višji in težji od tistih, ki jih poznavam s svojih otokov.«

»Mogoče! A vsem legendam in bajkam tudi ne

moreva verjeti!« je pripomnil Khazan in potipal nož, če še vedno trdno čepi v svoji nožnici. Zloti je zategnil jermene svojega nahrbtnika in namestil vrečo z drsalcem. Temu zgledu je sledil Khazan. Nikakor ni želel nič izgubiti, če bi morala bežati ali se celo spopasti z zverjo.

Brez besed sta pohitela pod svodom drevesantov. Oprezala sta na vse strani in neprestano vohnjala zrak. Njuna razcepljena jezika sta migotala kakor majhna nemirna črvička. Potem sta ju potegnili do vohnjana in znova iztegnila. Sporazumevala sta se le s kretnjami. A kar nenadoma sta začutila, da je pod njunimi nogami v mehkih tleh utrta steza. Sledila sta ji.

Medtem se je mrak zgostil v nepredirno temo in stezi je bilo vedno težje slediti. Še dobro, da so s temo prilezli izpod skorje drevesantov mali lučkoricli s fluorescentnimi kožnatimi krili. Kjer so rojili, je bilo več svetlobe in za hip sta lahko v bleedi, hladni svetlobi videla kam pot zavija. Sicer sta se zanašala na svoje toplotno oko, ki je prodiralo skozi temo in kazalo obrise stvari, ki so jima prečile pot.

Steza se je vedno bolj širila in čez nekaj časa sta zaznala oddaljen hrup. Vohnjan jima je povedal, da se bližata Svetodrevu. A adav je od časa do časa še vedno zabrlizgal svoj svatbeni klic. Takrat jima je vedno zastal korak in pozorno sta prisluhnila, če prihaja bližje. A ni kazalo, da se jima približuje tretjak velikanske gomazine. Klic je prihajal z bolj ali manj enake razdalje. Olajšano sta zadihala in nadaljevala pot.

A še preden sta uspela stopiti na rob katedrale Svetodreva, ju je zaustavilo ostro povelje:

»Stojta! Niti koraka naprej!« Obstala sta.

»Stojiva!« je zaklical Zloti.

Khazan je zaslutil tri obrise stražarjev v sencah drevesantovih opornih vej. Vohnjan mu je signaliziral, da jih je še nekaj za njunim hrbtom. Bil je presenečen, ker jih prej ni zaznal. Malo ga je bilo sram, ko je pomislil, kaj bi dejal njegov učitelj Zermaj, ker je tako nepredvidno planil v sredo zanke. Tolažil se je, da so bile njegove misli zasedene z adavom in njegovim tretjakom, da je bil premalo pozoren na druge signale. Potolažila ga je tudi misel, da v katedrali Svetodreva bivajo največji junaki Zemajskih ljudstev zbrani z vseh otokov Sredine. Zagotovo so mojstri postavljanja pasti in bi se tudi Zermaj moral dobro potruditi, če bi jih hotel pretentati s svojo zvitostjo.

Izza drevesantovih opornic so tiho pridrseli stražarji katedrale Svetodreva oblečeni v dolge temno sive tunike, ki so jim omogočale, da so se zlili z okolico in so zakrivala njihove vonje. Nad glave so jim segali okrogli ščiti, ki so jih imeli obešene na pleča. V rokah so držali kratke meče. Svečeniki in vojaki istočasno, filozofi in borci, cvet Zemajskih ljudstev. Tatujji na licih in vratnih mišicah so izdajali njihove položaje,

njihovo pot in usode. Najboljši tretjaki, kar jih je bilo moč najti na Drakarju. To so še posebej poudarjali okrasni obročki iz plemenitih kovin na njihovih rogovih na nosu.

Eden izmed njih je razgrnil skrbno zakrito svetilko in jo povzdignil, da je s svojo svetlobo zapolnila majhen prostor sredi gozda. Listje drevesantov je tvorilo obliko, ki se je zdela kakor trepetajoča votlina iz zelenja.

Iz vrste svečnikov je izstopil visok, slok drakar. Gole roke, ki so molele izpod njegove tunike, so pod luskasto kožo vozlake skrbno trenirane mišice. Tetovaža na njih je še poudarjala najlepše loke in krivulje. Podočasna veka je bila obarvana z obredno vijolično barvo. Njegova hoja, gibanje in ritem so pripovedovale le eno, da je zagotovo njihov vodja, poveljnik, odličen borec, moder filozof, blagoglasen pesnik in fanatičen plesalec. Na rogu je ta tretjak imel dvanajst obročkov. Tudi on je z obema rokama držal obredni meč pred seboj s konico obrnjeno navzgor proti nebu.

»Sam mogočni mag Velikega drevesanta!« je pomislil Khazan.

»Kaj vaju je prineslo pod veje Svetodreva, katedralo moči, poguma in modrosti?« je vprašal obredno vprašanje s svečanim glasom.

»Zašla sva v mraku drevesantov,« je odgovoril Khazan z obrednim odgovorom. Skrbelo ga je, da se ne zmoti.

»Potem vama pokažemo pot. Ali sta pripravljena nanjo?« je svečenik postavil naslednje obredno vprašanje.

»Sva!« je odgovoril Zloti. »Mnogo prednikov je bilo pred menoj, vse od Prebujenega Časa, mnogo potomcev bo za menoj, vse do Zaspalega Časa. Vsi so tu in čakajo, da se odpravim na pot.« Enako je za njim ponovil še Khazan.

»Velevoda naj miruje, Zrakobok naj se ne glasi. Veliki Čas je pravi, da se odpravimo na skupno pot,« je rekel svečenik - poveljnik s pojočim, svečanim glasom in zataknil meč v nožnico. Ostali stražarji so storili isto.

Potem je rekel z običajnim glasom:

»A še pred tem! Moje ime je M'maman in sem poveljnik teh tretjakov. O njihovih imenih bosta izvedela več kasneje. Pravzaprav vodim vse, kar je povezano s Svetodrevom. Tukaj in v tem Čuječem Času sem veliki mag Svetodreva. Ali imata kakšno priporočilo?«

Zloti je bil hitrejši od Khazana in je iz nahrbtnika prvi potegnil pisno ploščico. Izročil jo je M'mamanu in rekel:

»Moje ime je Zloti iz Tebenije, sin Mambune in Terice. Moj starševski tretjak je B'dhan. Tukaj pa pri našam pisanje mojega cenjenega učitelja M'dane.« Poveljnik ga je strmo pogledal in rekel:

»Hvala za pozdrave od mojega starega prijatelja, tretjaka in Tebenijskega bojnega mojstra. Že dolgo nisva prekrizala nožev. Upam, da je še vedno pri dobrem zdravju?« Zloti je rekel:

»Ko sem odpotoval, je bil prav tako poskočen in vitalen, kakor vi!« M'maman se je nasmehnil in se rahlo priklonil v zahvalo za kompliment, ki mu ga je dal mladi drakar.

Potem se je svečenik obrnil h Khazanu, ki mu je medtem uspelo izbrskati pisno ploščico iz stranskega žepa nahrbtnika. Svečenik je iztegnil roko in Khazan mu jo je počasi položil na odprto dlan. Ob tem je rekel:

»Khazan iz Jolkmene, sin Ghidosa in Murnije. Moj starševski tretjak je bil B'gakhon.«

Poveljnik je dvignil pogled, se spet zazrl v ploščico in znova v Khazanov obraz. Potem je počasi rekel:

»Ghidos... Hm, pokojni kralj Jolkmene... Ajarene je zagotovo tvoj stric?«

»Da, moj stric, ki je ponižal mojo mater, meni pa odvzel prvenstvo in prestol,« je Khazan zasikal med zobmi. Tretjak M'maman je zrl vanj in počasi kimal z glavo. Pri tem ni opazil, kako je Khazan stisnil pesti in jih spet razprl.

»A vrnil se bom, zagotovo se bom vrnil. To prisegam enako trdno in glasno pred vami, kakor sem to prisegel pred svojim učiteljem Zermajem,« je raz-

burjeno nadaljeval Khazan.

Nastopil je trenutek tišine. Nato so se pričeli stražarji mrmranje pogovarjati. Tudi Zloti je odstopil za korak in začudeno gledal svojega novega prijatelja. Prvi se je oglasil M'maman:

»Tvoj učitelj je bil Zermaj?«

»Da! Moj učitelj je bil Zermaj in če boš dobro pogledal pisno ploščico, se ti bo tam razkrilo isto dejstvo,« je odsekal Khazan.

Nekaj časa je M'maman brez besed strmел vanj. Nato je nestrpno tlesknil s prsti enemu izmed stražarjev. Ta je izza tunike potegnil še drugo svetilko. Odprl je zakrivna vratca in bleda modra svetloba luminiscentnih gobic je zažarela na njihovih obrazih. Podržal je pisno ploščico bliže k svetlobi in se poglobil

v zapise na njej. Ob tem je počasi drsel s konicami prstov po reliefnih punkcijah, ki so dajale ritem zapisanemu. Vznemirjen je malo preveč pritiskal in njegovi prstni kremplji so občasno zaškripali po glineni površini pisne ploščice. Ko je končal, je zadržal prst na zadnji punkciji. Njegovi podveki sta hitro mežikali in izdajali, da je zelo vznemirjen. Svetloba luminiscentnih gobic je dajala njegovi koži modro-zeleni nadih, a nemir mu je barvo kože spremenil v sivo. Khazanu je vohnjan zaznal njegov nemir in nekaj, kar bi lahko imenovali spoštovanje ali občudovanje. Vedel je, da tudi drugi mislijo podobno.

Videl je, kako je svečenik - poveljnik pokrivno veko počasi zaprl in čez nekaj trenutkov spet odprl. Občudujoče je prepoznal njegovo hitro uravnoveženje stazisa. Vedel je, da lahko to stori le nekdo, ki ima mnogo ur vadbe za seboj. Njegov rep je počasi zanihal sem in tja. Njegove hrbtnne luske so se poravnale, njegovo dihanje je bilo mirno. Počasi je Khazanu vrnil pisno ploščico.

Obrnil se je k stražarjem in mirno rekel:

»Pokažimo mladima tekmovalcema, kje je nju-no bivališče!« Stražarji so pritrjevali njegovim besedam. A razkritje novega gosta in tekmovalca jih je vzpodbudilo, da šepetali in mrmrali med seboj v jeziku, ki ga nista poznala. Svečenik se je obrnil nekam v mrak katedrale in zaklical:

»M'dabaniki! Imamo dva gosta. Odmeri jima dobro mesto!«

Khazan in Zloti sta prislonila svoja jadrca ob stojalo in zlezla v šurto, ki jima je bila dodeljena. Nju-no bivališče je stalo v začasnem naselju sestavljenem iz samih šurt poravnanimi kakor v vojaškem taboru. Ta, ki sta jo dobila v uporabo, je bila manjša, vendar čvrsto grajena. Palice so bile povezane s čvrstimi vozli in umetelno izrezljane. Tudi stene so bile iz bogato okrašenih in gosto tkanih tkanin.

Ko sta za seboj zaprla lesena vratca, ju je zajela prijetna toplota, ki je prihajala z ognjišča na sredini prostora. Prišleka sta hvaležno cenila gostoljubno gesto, da je v njem žarela topla žerjavica. Majhno ognjišče je bilo pripravljeno, da bi bilo mogoče takoj zavreti vodo v obrednem čajniku. Ta je bil obešen na palico iz trpežnega arahadovega lesa poševno zapičeno nad ognjišče. Ob ognjišču je bilo v zabojčku oglje in gradivo za pripravo ognja.

Pri vratih je bil ob steno prislonjen še šopek mirdinih semen. Tri krempljaje visoke lesene paličice so učinkovito odganjale nočni mrčes, ki je sredi pragozda drevesantov še posebno nadležen in njegov pik kar precej srbi. Khazan je malce podpihal žerjavico in pritaknil konec mirdinega semena k ognju. Njegov vrh je zažarel in se pričel smoditi. Kar je dokazoval tanek, sukljajoč svetlo siv dim. Zataknil je paličico pri vходу v steptana tla. Tlela bo vso noč in z dimom

odganjala nadležne pike, muršice in drug mrčes.

V stiku palic nad njunima glavama na sredini bivališča je bil obešen lesteneč s tremi lumnicami. Svetloba je bila zelo zadušena, vendar ju to ni motilo, saj je bil njun vid odličen. Tam je bila tudi ročica, ki je odpirala in zapirala zračno krilo na vrhu šurte.

Ob obodu šurte so bila tri ležišča vpeta v lesen okvir, privzdignjen za dobro ped nad tlemi. Ob vsakem je stalo stojalo za odlaganje oblačil, opreme in orožja. Ob vzglavju vsakega ležišča je bila majhna skrinja, kamor sta lahko odložila svoje osebne stvari. Ležišče je podnevi služilo tudi kot sedež. V šurti so bile še tri majhne osmerokotne mizice. V vsako je bil vgrajen predalnik, kamor so shranjevali pribor in skodelice iz arhadovine.

Razgledovala sta se po šurti in občudovala umetelnost izdelovalcev predmetov. Zloti je hvalil čudovite tkanine, ki so omejevale njuno bivališče in niso dovoljevale vstop mrzlemu nočnemu zraku. Nekaj časa se je igral z opiranjem in zapiranjem platenega pokrova strešne line na vrhu šurte. Potem se je razpravil, zložil oblačila in orožje na stojalo. Pod ležišče je porinil svoj nahrbtnik in vrečo z drsalcem.

»Huh, pokrivalo iz mongoloana. Potipaj, kako je mehko,« je rekel in pomolil konec odeje Khazanu. Ta je prav takrat občudoval izvrstno obdelavo skodelice iz arhadovine. Tudi sam je oblikoval preproste izdelke iz te vrste lesa. Drsel je s prsti po letnicah lesa, ki so oblikovale zakrivljenost skodelice in ji tudi dajale obliko. Vedel je, da je arhadovino izredno težko obdelovati, še posebej, ker je odporna proti ognju in težja od vode. Zato je še toliko bolj občudoval neznanega rezbarja, ki ji je dal tako mehko obliko. Zaželel si je, da bi tudi sam sčasoma pridobil večino, ki je tako gladko in neprisiljeno zgladila arhadovino in sledila drevesnim letnicam.

Khazan se je obrnil, ko je začutil na svojih ledjih Zlotijev dotik s pokrivalom.

»Res je mehko in toplo,« je rekel in pomečkal vogal v svoji dlani. Potem je pomolil skodelico Zlotiju:

»Poglej si to izdelavo!« Zloti je vzel skodelico. Čez čas jo je vrnil:

»Res je, lepo izdelano!« Khazan je položil skodelico v predalnik mizice in se tudi sam razpravil ter legel.

Zloti je kmalu utonil v sen. Khazan je poslušal njegovo počasno, enakomerno dihanje in vedel, da se počasi bliža Sanjskemu Času. Zaželel mu je mirno potovanje v Druge svetove. Sam je prisluhnil hrupu naselja in se posvetil vonju, ki ga je obdajal. Spanec mu je odganjalo plahutanje platenega pokrova strešne line v blagem nočnem vetru. Njegove misli so počasi odtavale do učitelja Zermaja, ki je s svojimi mislimi in dejanji povzročil, da je Khazan to noč spal v šurti pod Svetodrevom.

Zadihan sem obstal in sprožil meč predse. Postavil sem se v prežečo držo in čakal na naslednji Zermajev zamah. Tudi moj učitelj se je zaustavil v tej pozici. V ušesih mi je odzvanjal zvok zadnjega trka borilnih mečev. Občutil sem veliko težo meča, še posebej, ker sem malo prej močno zamahnil in so me bolele vse mišice desne roke. Videl sem bele učiteljeve luske na desni rami in še posebej izstopajoče tetovaže na njih. Ena izmed njih mi je vedno pritegnila pogled in tudi tokrat sem zrl v njo. Zdramil me je zvok hreščanja kovine. Učiteljev meč se je pričel nagibati pederj nad ročajem. Nato se je prelomil in tlesknil na kamnita tla. Zvok se je stokrat, tako se mi je zazdelo, odbil od sten vadbene dvorane. Zermaj je osuplo zrl v meč in potem vame. Tudi na mojem obrazu je moral biti isti izraz. A se je takoj zbral in lahkotno rekel:

»Hm! Mislim, da je to vse, kar te lahko naučim!« Ponosno sem spustil meč. Poskusil sem ga vtakniti v nožnico in pri tem sklonil glavo. V tem trenutku me je učitelj z močnim udarcem poslal na tla. Meč mi je izpadel iz roke in zdrsnil po podu dvorane. V naslednjem je v naletu priletel na mene in mi iz pljuč iztisnil skoraj ves zrak. Potem se je prekobilil in odkrhnjen meč zaustavil za krempelj daleč pred mojim obrazom. Rekel je:

»Mislil sem reči, da je to vse, kar te lahko naučim pri mečevanju!« Lovil sem sapo. Nadaljeval je:

»Pri nekaterih drugih elementih ti še veliko manjka. Zvijachnosti, na primer, ti kar lepo primanjkuje! Domiselnih potez in prevar, ko nasprotnik misli, da te je potolkel, prav tako.« Prišel sem do sape in izdaval:

»Da, učitelj!« Dvignil se je in mi podal roko. Prijel sem jo in potegnul me je s tal. Potem je odvrget odsekani meč in rekel:

»Dolžan si mi meč!«

»Kaj morem, če je vaš meč slabe kvalitete,« sem odvrnil.

»Res je!« se je zasmel. »Moral bom najti drugega kovača.« Tudi sam sem se zasmel, saj si je Zermaj meče koval kar sam. Zresnil se je in se mi zazrl v oči:

»Sicer sem prej mislil popolnoma resno. Težko te še kaj naučim. Kar ti manjka, ti dajo samo izkušnje. Moč imaš silno v rokah in zadnji zamah je bil res od sile.« Prikimal sem:

»Saj me boli vsa roka! Tega pač ne bi počel vsak dan!« Namuznil se je: »Torej bi moral še malo krepiti mišice na rokah. Sto skleč! ... No, bo kaj?« Sedaj nisem vedel ali se šali ali misli resno. Zazrl sem se mu v oči in videl v njih samo dobroto. Ponosen sem bil nanj. In mislim, da je ta ponos tudi videl v mojih očeh. Stala sva nekaj trenutkov nemo in takrat sem mu bil blizu kot nikoli dotlej. V treh letih je postal moj nadomestni oče, ki sem ga izgubil v gulagon-

govem požiralnem mehu. Potem sem vprašal:

»Že nekaj časa vas mislim vprašati ...« sem začel. Stisnil je mojo mišico nadlahtnico in rekel:

»Vem, kaj me želiš vprašati.« Segel je z roko do luske na svoji rami in s prstom podrgnil po tatuju na njej. »Ta že nekaj časa privlači tvoj pogled!« Prikimal sem. Sklonil je glavo in jo nato sunkovito dvignil.

»Pridi!« je hlastno rekel. Stopil sem za njim. Pred vrati v njegovo osebno hišo mi je zamahnil z roko, naj počakam. Čez nekaj trenutkov se je vrnil. V roki je držal luskasto strojeno kožo. Zazijal sem od začudenja, saj so bile vse luske bele barve.

»Kaj takega zagotovo nisi še nikoli videl!« je rekel in čudno otožna senca je bila v njegovem glasu. Dotaknil sem se strojene kože. Na otip je bila enaka kot običajne zelene, rjave, rumene, rdeče ali oranžne kože različnih živali. Le, da je ta bila prekrita z belimi luskami.

»Bele barve, kot vaše okrog vratu in ramen!« sem zašepetal. Vrgel je kožo preko svoje rame. Objel me je z roko okrog ramen in pričel hoditi. Sledil sem mu.

»Tam, od koder prihajam, je veliko živali v hladnem obdobju bele barve,« je počasi rekel in zrl vame, da vidi moj odziv. Odmaknil sem se in prese-nečeno ponovil:

»V hladnem obdobju?«

»Ko pada sneg!« je rekel.

»Sneg? Kaj je to: sneg?« sem vprašal. Prišla sva na vrt za njegovo osebno hišo. Sedel je na klop in sam sem sedel nasproti na drugo. Potem mi je podal belo kožo. Drsel sem s prsti po njej in zaznaval vse razlike.

»Luske so debelejše in rahlo valovite,« sem rekel.

»Da, res je. Ker je tam bolj hladno in sončev par je vedno nizko nad obzorjem. Tudi Ts'Maru se včasih skrrije za kakšen velik hrib ali goro,« je blago dejal.

»Nizko nad obzorjem?« sem skoraj šepetaje ponovil. Potem sem se obrnil proti severu. »Od tam?« sem vprašal. Nasmehnil se je:

»Da, od tam!«

»Ali ste potem doma z Nikoberskega otočja?« sem vzkliknil.

»Oh! Ne! Tam sta sonci le za dve ali tri stopice nižje nad obzorjem. Od koder prihajam, sta še nižje.« Zamijal sem in se poskušal spomniti vseh lek-cij iz zemljepisa. Prešinilo me je:

»Torej potem iz legendarnih Emporijskih otokov!« Nasmehnil se je:

»To je že bolje. Sonci sta tam petnajst stopic nižje od najvišje točke na ekvatorju. Midva sva tukaj pod vznožjem vulkana Velozas na Jolmosu in morda le kakšne tri stopinje stran od ekvatorja. Vendar prihajam iz dežel, kjer je sonce le trideset stopic nad

obzorjem. Iz dežel onstran pasatnih vetrov.«

Zrl sem vanj in se spraševal, če me ima za norca. Razmišljal sem ali misli, da sem nevednež, ki ne ve, da onstran zemljepisnih širin pasatnih vetrov ni ničesar več. Mogoče samo silna veleveda polna moršasti. Tiho sem rekel:

»Onstran pasatnih vetrov ni ničesar več!« Nasmehnil se je:

»Zagotovo nekaj je, saj držiš dokaz v roki.« Pogled sem povsili na kožo z belimi luskami. Potem sem jo dvignil k obrazu in iztegnil vohalni jezik, se dotaknil kože z njem in ga spet potegnili v svoj vohnjan. Izkušnja je bila nenavadna. Vohal sem svež, oster veter, ki pika na koži kakor igle, drevesante z belim lubjem in telesni zadah nenavadne živali. Slišal sem ga, ko je rekel:

»V rokah imaš kožo severnega velemedvedona. Kuščarja, ki v hladnem obdobju dobi luske bele barve in otrpne v snežni stazis. Podoben je malemu medvedonu iz Nikoberenskih otokov. A je veliko večji in na glavi ima majhen roženi izrastek.«

Stresel sem z glavo, saj je to bilo vse skupaj preveč nedoumljivo zame. Vstal sem in mu vrnil kožo. Potem sem se dotaknil tetovaže na njegovih rami. Stal sem trenutek ali dva, ko je spregovoril:

»Ta koža je vzrok za njo. Star sem bil toliko kot si ti sedaj. Pri nas mož ali žena ne postaneta bojevnika Prastaršev s sveto borbo pod Svetodrevom, temveč takrat, ko uplenita svojega prvega medvedona. Najlažje je, ko je par v strastju in ju tretjak varuje in hodi v krogih. Torej na začetku vsakega dvoletja. Par pustimo, saj jih ne želimo iztrebiti, vzamemo tretjaka. A zagotovo si moreš misliti, da je tretjaka izredno težko upleniti, saj je trikrat večji od njemu podobnega z Nikoberenskih otokov.«

Pomislil sem na medvedona, ki je za glavo večji od vsakega Zemajana. Potem sem razmišljal o velikosti belega velemedvedona in se s široko razprtimi očmi ozrl v Zermaja. Moje veliko spoštovanje je preraslo v pravo občudovanje.

»Torej ta tatu pomeni, da ste uplenili belega velemedvedona in da ste ...« sem rekel, a me je prekinil:

»Postal sem mož in dobil ime Zermaj. Tale runa je moje ime v marčijskem jeziku. Do tedaj sem nosil otroško ime. Tega pri nas ne izgubimo z valilno kožo, temveč šele, ko uplenimo velemedvedona.«

»Marčijski jezik?« sem vprašal. Svetlo me je pogledal navzgor in rekel:

»Dežela Marčis, najbogatejša dežela Severne celine.«

»Celine?« sem vprašal. Globoko je vdihnil in pričel pripovedovati:

»Onstran pasatnih vetrov, visoko na severu, kjer sta večni led in sneg, se razteza velikanski otok, tisočkrat večji po površini od vseh otokov ekvatorial-

nega pasu. Sredina celine je neobljudena, saj v snegu in zmrzali vse pogine in rastline ne rastejo. Toda njeni robovi segajo na jug, kjer poleti ni snega. Krog in krog velikega otoka, torej Celine imenovanega, je mnogo dežel. In med njimi je najbogatejša dežela Marčis. V njej pada sneg le v hladnem obdobju.«

»Sneg ... Že prej sem vas mislil vprašati, kaj je to?«

»Ali si kdaj bil na vrhu Velozasa, ko je prekrit z belim prtom? Saj je redko kdaj, a včasih je le!«

»Ne! Videl sem nekoč beli prt. A tja gor nihče ne hodi. Na Velozasu je menda vse polno demonov. Še posebej pa nihče ne bi šel, če se ta zagrne v beli prt.«

»Ta beli prt je sneg, zamrznjena voda.«

»Zamrznjeni voda?« sem vprašal. Videl sem, da ga je moje vprašanje potrlo. Skušal mi je razložiti nekaj, o čemer nisem imel nikakršnega pojma.

»Ko se Zrakobok ohladi, voda v njem postane trda. Posamezne kapljice se spremenijo v bele mehke cvetlice in posedajo po vsem. Ker jih je veliko, se sprimejo med seboj in tvorijo beli prt. Voda v jezeru, reki ali v čaši pa se strdi v polprozoren kamen. Ko se zrakobok segreje, se spet vse povrne nazaj v vodo.«

Stresal sem z glavo, saj so mi bile učiteljeve besede nerazumljive.

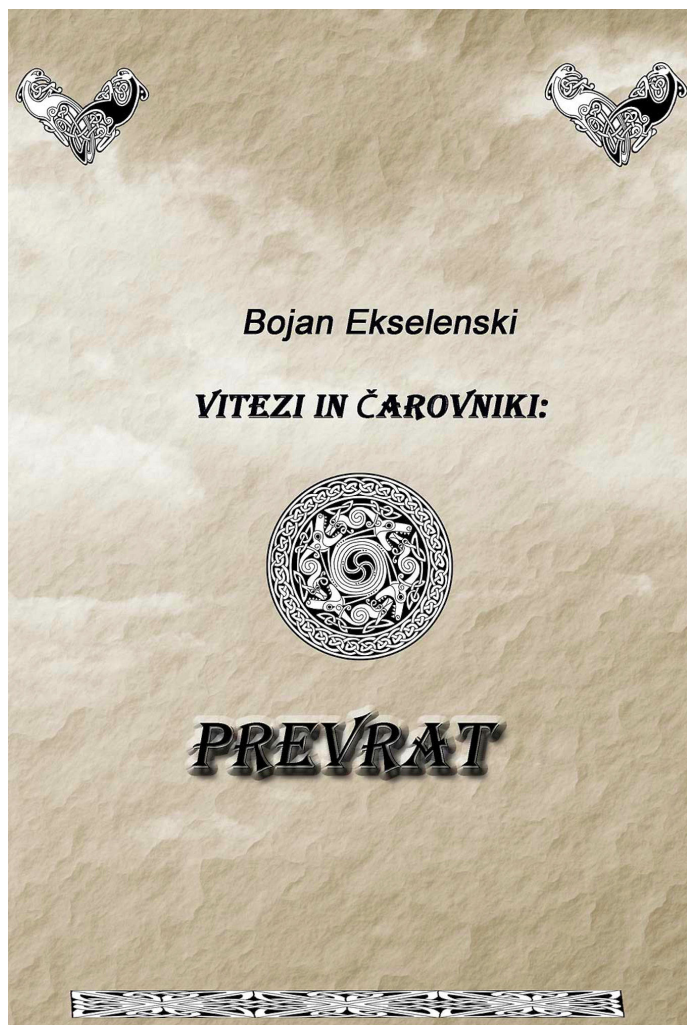
Tukaj nekje so Khazanove misli na učitelja Zermaja prešle v spanec. Potem je prišel sen, ki ga je odpeljal v Druge svetove. Khazan se je znašel v pokrajini, kjer bilo vse belo in gluho, prekrito z belim prtom. Sanjal je, da stoji sredi ledene pokrajine. Mimo njega so drveli grozljivo veliki beli velemedvedoni. Med njimi je zagledal takega, ki je bil prekrit z zlatimi luskami. Bil je še večji in še bolj predirljivo je zatulil. To ga je prebudilo.

Slišal je plahutanje tkanine na strešni lini. Z roko se je dotaknil rune na luski pod desnim ušesom. Tam je bilo zapisano, da se je pri Zermaju naučil vseh bojevnških umetnosti. Iz prsi se mu je iztrgal dolg vzdih. Iztegnil je vohnjan in spoznal, da sta pred njim še vsaj dve uri do Arianovega svita. Obrnil se je na ležišču z namenom, da zaspi nazaj. A se je sunkovito dvignil, ker je zaslišal tihe korake, ki so se oddaljevali od šurte. Zaznal je, da je nočni obiskovalec stekel. Pomislil je, da bi šel za njim, a si je spanja še želel. Legel je spet in nekaj časa prisluškoval nočnim glasovom. Ker ni bilo nič več nenavadnega, je znova utonil v sen.

Bojan Ekselenski VITEZI IN ČAROVNIKI: PREVRAT

■ Mladi cesar

Upravniku Abramcu Holgarju je cesarjeva navzočnost že preklemsko presedala. Želel je idiota na prestolu, a kar je preveč, je pa preveč. Mladoletni tepec želi neprestano vzbujati vtis resničnega vladarja. Žal s svojimi nepredvidljivimi potezami povzroča precej zmede. Vodenje vojne zahteva celega človeka. Zdaj pa preveč energije izgublja z zmedo, ki jo s svojimi idiotizmi povzroča debilni prestolonaslednik. Stoji pred zemljevidom in razmišlja o položaju. Tok misli prekine komornik Dvora, Nimor Zavair. Dragocen zaupnik malce smešne postave in z zoprno piskajočim glasom za obujanje mrtvecev, sme zmotiti upravnika ob vsaki uri dneva:

»Gospodar, njegovo veličanstvo Timeus Simadal se hoče igrati vojskovodjo. Od mahiba Algarja je zahteval poveljstvo nad Šestim zborom. General zdaj želi vaše mnenje o tem, saj malce dvomi v tak-

tične sposobnosti njegovega visočanstva.«

Besno udari po mizi z reliefnim zemljevidom in zastavice veselo poskočijo. Bolj zase zarenči:

»Tega tepca bom moral odstraniti. Zlepa ali zgrda. Zadnjo luno mi resnično greni življenje in delo. Ofenziva ravno zdaj lepo napreduje. Šesti in Deveti zbor sta stisnila najmanj deset hord v uničujoče klešče. Pa ti pride ta idiot in se hoče iti velikega vojskovodjo. In to tik pred preobratom vojne. Nemudoma napiši patent o prenosu poveljstva nad zbori s cesarja na Iolmagovo pisarno. Ustanovi pisarno za vojsko. Tako naredi. In to hitro!« zabiča in sam zase nekaj preklinja.

Majhen možic sklence roke na hrbtu, se nagne rahlo naprej in previdno vpraša:

»Kaj, če Timeus ne podpiše patenta? Vsak patent mora podpisati cesar. Čeprav mladoleten, mora to storiti na predlog regentskega sveta. Ta regentski svet pa sta njegova strica, preklet naj bo El, ki je kraljici dovolil toliko otrok, in vi, moj gospodar. Slutim, da je izza idiotovega navdiha regent Harid. Malce prismuknjeni Geor najbrž nima volje do spletkarjenja. Raje se zabava z nepomembnostmi in vedno podpiše, kar mu prinesete pred nos.«

»Harid ... žal se ga ne moremo znebiti. Ne še. Spretno prikriva svoje nasprotovanje in za njim je precej obširna in globoka mreža. Povrh vsega pa je popularen med meščani. Njegova odstranitev nam bi prinesla preveč težav in še kakšen upor. Tega pa res ne rabimo v tem kritičnem trenutku. Harid je izza vseh Timeusovih izpadov. Spreten je,« vzdihne upravnik in si popravi svojo bogato okrašeno tuniko. Rad nosi bogata oblačila. Nekdanja preprosta majordomova toga je postala bleščeča oprava, vredna vladarja bleščečega cesarstva. A Cesarstvo že nekaj časa ni več bleščeče. Premočen sovražnik je popolnoma opustošil Aldeško in Nisiarsko vojvodstvo. Poteptal je Grofijo Medalar in vse južne province. Vilini medtem užaljeno čakajo, da pridejo na vrsto. *Kot da sem jaz kriv za idiotizem in omahljivost cesarja in kraljice? Sem kriv, ker nisem hotel Cesarstva zlahka predati v umazane tace basilea Vzhoda? Kar naj čakajo. Pa Škrati in ostali Zahodnjaki! Kar naj čepijo izza svojih okopov. Ko bomo mi izkrvaveli, so oni na vrsti za orčjo roštiljado.* Nimor prekine tok misli:

»Gospodar, prej ali slej bomo prisiljeni počistiti gnezdo. Mogoče bi kakšno večje zmagoslavje naše kampanje omogočilo nebolečo odstranitev motečih elementov. V hrupu slavlja je najlažje kotaliti odvečne glave.«

Upravnik dvigne glavo in se nasmehne. *Ta trenutek bo kmalu nastopil in moj val zmagoslavja mi bo pomagal urediti zadeve.*

Timeus položi izpraznjeno čašo na mizo. Oči besno poplesavajo iz enega v drug položaj. Ni mu všeč, če mora za dolgočasno mizo opravljati duhamorna opravila. Stric Harid sedi pred njim. Njegova prisotnost pomeni napor. Tega on ne mara. Stric živčno potrka s prosti:

»Tim, odloči se že enkrat! Kmalu boš polnoleten in na glavo ti bodo položili krono. To ni posteljna trofeja sumljivega rodu, temveč čisto prava krona in čisto prava oblast.«

»Stric, sem te kdaj razočaral?« nedolžno vpraša in v roki težka kratko bodalo. Harid vzdihne:

»Ne gre za razočaranje. Sploh ne,« in se zazre v nečakove svetle pčo:

»Gre za nekaj drugega. Pomanjkanje potrpljenja te je že večkrat spravilo v neprijeten položaj. Zakaj si moral težiti za poveljniško funkcijo? Zakaj ravno zdaj?« proseče dvigne pogled. Timeus samo skomigne z rameni in se ležerno nasloni na umetelno oblikovan naslonjač:

»Čas je za mojo slavo. Kakšen vladar zmagovitega cesarstva bom brez vojaške zmage? Stric Geor mi je med partijo tidiasa predlagal, naj svoje želje po zmagah pretopim v poveljstvo nad vojsko, ki mi pripada.«

Harid zakrili z rokama, jih jezno stisne v pesti in skrušeno odkima:

»Joj, ravno pravega poslušlaš. Moj mlajši brat je samo moj brat in tvoj stric. Regent je postal predvsem zaradi naključja krvnega porekla in ne zaradi sposobnosti. Žal so njegove državniške večšine precej omejene.«

Timeus kljubovalno odvrne:

»A kljub temu te vedno premaga v tidiasu. Kako to?«

Harida že zapušča potrpljenje, pot rebno za normalni pogovor z nečakom:

»Dragi Tim, igra je samo igra, a ta vojna ni igra. Orki niso igra. Tudi basilea Vzhoda s svojimi hordami ni igra. Resnične horde Megšelega ne moremo povabiti na partijo tidiasa. Moj pokojni brat je mislil, da se lahko pogaja z vladarjem padlih ljudstev. Z utelešenim zlom v telesu basilea ni pogajanj. Ne more jih biti. On je mrtev, naj bo blažen v Onstranstvu, jaz sem živ,« in svareče pribije:

»In mislim še naprej živeti. Zaradi tvojih neumnosti izgubljam svoj dragoceni čas. Preprosto, dovolj mi je tvojega norenja. Takoj podpiši ta patent!«

Timeus se vstane, se odmakne od mize in jezno odkima:

»O tem se nočem pogovarjati. Tega je preveč! Jaz hočem to, kar mi pripada! Samo to! Povej tistemu hinavcu, ki se ima za varuha Trona, da ne podpisem ničesar več, dokler ne dobim poveljstva. Jaz bom čez slabo leto cesar in pred tem želim postati zmagovalec te vojne!« vzklikne, se napne kot struna ilarja in se hip zatem znova ležerno sesede v fotelj. Harid samo nemo spremlja nečakovo evforijo. Mladi fant pada iz ene v drugo navdušenost. *Sami pris-muknjenci me obkrožajo. Zaostala brat in nečak. Res prava družinska dediščina.*

Komorniku je neprijetno. Nikoli ni mogel uganiti, kakšno burko mu bo predstavil mladi idiot, poln iluzij o lastni veličini. Prazen sod je vedno glasnejši od polnega. Pred bodočega cesarja mora postaviti patente, katere je pripravil gospodar dvora. Hirod je sicer dvomil v smiselnost takšnih patentov, a je kljub temu na vsakega dal svoj podpis. Dovolj je pameten in noče tveganj v teh zapletenih časih. Geor se je ob branju patentov krohtal in delal različne grimase. Podpisoval jih je s komentarjem »zanimivo«.

Zadnji je na vrsti prestolonaslednik. Mladi bedak sicer vedno podpiše, kar prej podpiše Hirod, a zaradi nepredvidljive trme je vse možno.

»Kaj je palček?« ga zaničljivo premeri za glavo višji mladenič svetle polti. Dokler ne spregovori, je na njem nekaj vilinskega. Kako da ne, kajti njegova mati je bila vilinska kraljica. Mož zadrži bes in narejeno vljudno odvrne:

»Vaše veličanstvo, v podpis prinašam tri patente, katere je regentski zbor že potrdil. Vaš podpis ...,« a ga fant grobo prekine:

»Ne govori mi, kaj naj storim! Manj plemeniti bi se morali naučiti osnovnih manir, preden stopijo pred plemenitejšo družbo. Za kaj gre?«

»Izvolite se osebno seznaniti,« pogoltne cmok, resno odvrne ter se plitvo prikloni. *Te igre ne bom več dolgo prenašal.*

»Zakaj bi bral? Saj imam tebe, ravno prav pismenega škrata. Za kaj gre?« odrezavo vpraša in zapiči bodalo v mizo.

Komornik pogoltne slino, se znova prikloni in začne:

»Prvi patent se nanaša na ustanovitev nove dvorne pisarne, zadolžene za vojsko.«

»Komu bo služila ta pisarna? Vojska ne potrebuje pisarne, temveč zmagovitega mahiba. In to sem jaz!« vzklikne. Komornik znova pogoltne slino in komaj zadrži naval prihajajočega besa spričo mla-

deničevega obnašanja. Tiho odvrne:

»Vaše veličanstvo, saj v patentu ni govora o zmagovitem mahibu. Nihče nima namena zmanjševati vaših vojaških sposobnosti in zaslug. Gre za podrobnosti, nevredne vaše božanske pozornosti, a so kljub temu potrebne, da se lahko vaša božanskost bolje izrazi.«

Prestolonaslednik se nasmehne in boljše volje sprašuje naprej:

»Kaj pa drugi?«

»Tudi ta je v zvezi z vojsko. Razbremenjuje vas ukvarjanja z nepomembnimi vprašanji glede imenovanj. Sredi žara bitke gotovo ne želite svoje pozornosti posvetiti imenovanju vsakega mahiba. Saj veste, mahibi pridejo in gredo, zlasti v Onostranstvo, a vaša božanskost ostaja. To ...«

Mladenič ga odrezavo prekine:

»Že preveč časa si mi vzel. Daj sem te papirje!« strogo reče in iztegne roko. Komornik ponižno pristopi s sklonjeno glavo in mu jih izroči. Timeus jih hitro podpiše in odrine. Odrezavo bevskne:

»Odnesi mi to izpred oči.«

»Hvala vaše veličanstvo,« odvrne in se ponovno prikloni. Ritenško urno zapusti prostor.

Holgar se zadovoljno nasmehne, ko dobi v roke podpisane patente:

»Končno sem enkrat za vselej pokopal bedakove sanje o vojaškem zmagoslavju. Hirod bi ne glede na kritičnost položaja zlahka ves zbor obrnil proti meni. Ne vem, čemu je podpisal patent, kateri ga je oddaljil od resničnega nadzora nad vojsko. Odvzel si je edino možnost za pogajanja z basileo. V tej godlji smo ostali sami in po zmagi bo prišel čas za poravnavo računov. O ja, z mnogimi izdajalci bom poravnal račune. Z mnogimi,« vzdihne.

»Kaj?« besno vzklikne Timeus ob novici, da ne bo poveljnik Šestega zbora.

»Ja, dragi sorodnik, nategnili so te in to na suho!« se krohota Geor in premakne leseno figuro.

»Zakaj me nisi opozoril?« zarenči mladenič.

»Potem ne bi bilo tako zabavno in zanimivo. Zdaj pa je. Vsakdo mora biti nategnjen, da ve, kako je izgleda svet iz perspektive nategnjenosti,« in med krohotaanjem ponovno prestavi figuro. Timeus užaljeno odkima:

»To ni niti zanimivo, še manj pa zabavno. Odrezali so me od vsega. Ko bom postal pravi cesar, se mi bodo za hrbtom smejali. Tako bo,« obupano kriči in z gibom roke zmeče figure na tla. Sunkovito vstane in s trdim korakom stopi proti velikemu oknu. Geor se nasmehne:

»Saj ni tako črno, kot je videti. Poglej na te stvari z zabavnejše strani.«

»Kaj je tukaj zabavnega?« besno vpraša.

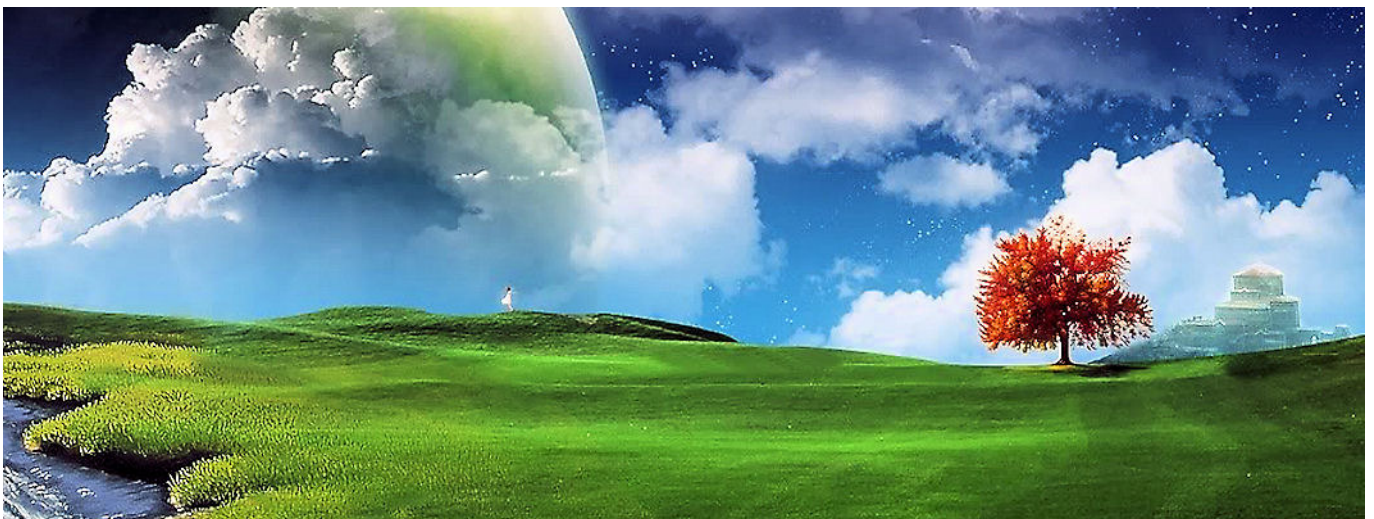
»Mogoče bo tem pisarnarjem stvar propadla. Saj veš. Če želiš nekaj zajebrati, za to ustvari pisarno in daj stvar v roke pisarjem. Lepo se zlekni v foteljo. Privošči si kakšno zabavo in udobno čakaj na razplet. Saj se bodo zapletli. Kakšno je prvo pravilo tidiasa? Navidezno nasedi, vnese zmedo in v pravem trenutku snemaj glave z vratov. Še ti naredi tako,« se nasmehne in svoj živahni pogled nameri v igralno ploščo.

»Stric, to ni več igra, to je jeba božanstva. Kaj takšnega pa ne sme ostati brez kazni. Saj vem, do svoje polnoletnosti ne morem spremeniti patentov, lahko pa ničvrednejšem povem, kaj si mislim o njih in njihovih prevarah.«

»Dragi nečak, to ti toplo odsvetujem,« previdno reče Beor in odrine igralno ploščo na rob mize.

»Zakaj?« besneče odvrne in z očmi vročično bega sem ter tja.

»Ne jezi strica Hiroda. Z majordomčkom bova

že opravila, ko bo čas, a Hirod je ta, ki te izza pro-
čelja skrbi za tvoj blagor ves čas onemogoča. Njega
ne moreš kar tako, recimo v imenu zabave, skrajšati
za glavo. Vsaj ne na hitro. Majordom je samo Hiro-
dova igrača, katera zanj opravlja umazana izdajal-
ska dela. Naj še naprej misli, da si naiven tepec. Že
večkrat mi je očital, da nate slabo vplivam. Moj slo-
ves po njegovem škodi ugledu cesarske rodbine.«

»Prej ali slej bom počistil! Prej ali slej,« vzdihne.

Hirod se ne ozira na običajne vljudnosti. Bes-
no odrine vrata in se ne zmeni za zgrožena gardista.
Trdno koraka proti baru, kjer poležava Timeus. Sle-
dnji skoči na noge, ko zasliši topot korakov:

»Kaj je to stric?« besno dvigne pogled in išče
stričeve stroge sive oči.

Hirod razširi noge, roke sklene na hrbtu in
zarohni:

»Bedak zmešani! Bedak! Ti je bilo treba tega?
Si moral spraviti v slabo voljo vse, ki se trudijo za
tvoj blagor?«

Timeus ležerno obrne glavo od kozarca pijače
in kljubovalno dvigne brado:

»Kaj ti je stric? Te kaj moti, če ne maram
nategovanja? Mi želiš nasprotovati?« cinično vpraša
in umakne pogled s stričevih mirnih oči ter se znova
posveti kozarcu močne pijače.

»Ti se samo nacejaj in delaj zgago po palači,
jaz pa moram potem čistiti za tabo. Holgar, vsi
komorniki in podkomorniki so zagrozili z odstopom,
če ne nehaš s svojimi bebavimi izpadi. Ko boš cesar,
delaj, kar ti je volja, a za zdaj se moraš pokoriti
regentskemu svetu. In kot najstarejši v tem svetu
imam dolžnost, da cesarstvo, dvor in tebe obvaru-
jem pred tvojo mladostniško objestnostjo. Georju je
vse to zanimivo, zabavno ali smešno, vendar gre za
resne stvari. Svoje norčije imejta zase in sebi enake,
a resne zadeve pustita znalcem! Jasno? Komaj sem
zgladil tvoje neumnosti, zato ne igraj užaljenosti,
sicer ...« strogo dvigne glas, ki mladega fanta pret-
rese do kosti. Ta le nemo prikima in se znova posve-
ti pijači. Zdaj je bil res potreben požirka veselega
okrepčila. Res potreben. Samo odsotno zamahne z
roko:

»Sicer bo kaj?«

Hirod ne odgovori, temveč besno zapusti sobo.

■ Beg

Upravnikovo posestvo je tri dni ježe od pre-
stolnice. Kar daleč in istočasno priročno. V osrednji
dvorani je zbral vse dosegljive zemljiške gospodarje.
Za nekaj dni je sem poklical tudi vse pomembne
mahibe. Sovražnik pred prestolnico je v defenzivi.
Cesarska vojska je prodrla pet dni ježe globoko v
sovražnikov razpored in uničila precej v bojih izku-
šenih hord. Zdaj je pravi trenutek za akcijo! Zdaj ali
nikoli mora potegniti nujne poteze, ki ga ločijo od
prave oblasti. Zdaj! Izkoristil bo ta veter zmagovite-
ga prodora.

Timeus zasliši hrup in razbijanje. Skoči na
noge in ravno naredi nekaj korakov proti vratom.
Vrata se sunkovito odprejo in v sobo plane stric
Geor. Vidno razburjen zakliče:

»Tim, takoj morava stran! Dvorni udar!«

»Udar? Kdo?«

»Ni časa za klepet. Vse skupaj ni več tako
zanimivo zabavno, saj v palači mrgoli hudobnežev z
meči za krajšanje glav. Brž navleči nase kaj uporab-
nega in mi sledi. Ne vem, koliko časa bomo lahko
zadrževali legionarje. Zasedli so že pol palače.«

»Čigavi legionarji?« zmedeno sprašuje mladi
cesar.

»Ta izdajalska kača je nad nas poslal nekaj
tarakov. Žal jih je preveč. Naši Elešeji jih ne zmoro-
jo dolgo zadrževati. Pohiti!« zakliče in steče na hod-
nik. Zasliši žvenket udarca jekla ob jeklo. Hip zatem
se vrne v sobo:

»Ni časa! Ni časa!« živčno prestopa in poteg-
ne kratek meč. S svojo zavaljeno postavo je prav
smešen z mečem v roki. Najbrž si z njim samo vliva
pogum, saj verjetno ni posebno več v resničnem
boju.

»Že grem,« tiho reče Timeus in nase navleče
preprosto tuniko. Z dlanjo objame ročaj zakrivljene-
ga dolgega bodala hereb in sledi stricu, ki je kljub
svoji obilnosti kaže precejšnjo okretnost. Zven bitke
je vse bližje. Tečeta po praznem hodniku.

»Pot na varno je skozi moje prostore.«

»Tvoje?« zmedeno vpraša, saj ve samo za
ena sama vrata v stričeve prostore.

»Kaj misliš, da sem na svoje nočne pohode
odhajal skozi glavna vrata in tvegaj, da mi je kdo za
petami?« se nasmehne in odrine vrata. Znotraj čaka
skupina elešejev.

»Tukaj sva. Gremo. So konji nared?« vpraša
navhega, ki strumno prikima. Geor in Timeus se
spogledata.

»Za mano,« reče stric in Timeus mu sledi do
velike police s svitki. Žvenket se nezadržno približu-

je. Elešeji fanatično branijo prostore cesarske družine. Celo življenje jih vzgajajo, iz roda v rod, da ubranijo cesarsko veličastje ali umrejo v boju.

»Gospodar, kmalu bodo tukaj. Pohitite,« živčno prestopa navheg. Geor prikima:

»Samo še nekaj trenutkov,« se nasmehne in potegne komaj viden vzvod izza police. Stena se odpre in pojavi se stopnišče v globino. Vzame baklo s stojala in namigne:

»Gremo! Vsi za mano!«

»Mi ostanemo,« odvrne navheg. Geor odkima:

»Nihče ne bo ostal. Tudi vaš rod se mora ohraniti v temi, ki nas čaka. Le vsi hitro v to luknjo. Samo jaz vem, kako blokirati ta prehod. Ko bodo ugotovili, kaj se je zgodilo, bomo že zabavno daleč. Gremo, gremo,« podkrepi besede s kretnjo. Timeusu preda baklo in vsi izginejo. Geor vzame še drugo baklo, blokira prehod in polica se vrne na svoje mesto.

Znajdejo se na ozki poti ob široki reki. Timeus dvigne pogled v daljavo, kjer se dvigujejo stebri dima vojne. Cesarstvo se neha komaj slabih sto kilometrov vzhodneje. Vrtoglave pečine se dvigujejo iznad njih. Geor jih zanesljivo vodi do skromne ute.

»Preobleči se moramo, saj bomo takšni takoj padli v roke izdajalcem. Zdaj so že mogoče ugotovili, da nismo več v palači.«

»Kje smo?« vpraša Timeus.

»V mojem skrivnem brlogu. Redki vedo zanj in za molk sem odštel precej zlatnikov. Znotraj se bomo preoblekli in zapustili mesto.«

»Kam bomo šli?«

»Nekam na varno,« se nasmehne in izginejo v z mahom poraščeni uti. Tišino prekinja samo žvrgolenje gozdnih ptic.

Urno se preoblečejo. Geor se ob pogledu na skromna oblačila nasmehne:

»Šele zdaj bo zanimivo. Konje za beg bomo kar pustili. S tem bomo zmedli zasledovalce. Imam prijatelja, pri katerem bomo kupili sveže konje. Za nekaj zlatnikov bom vse uredil. Še bo zanimivo, še!« se gromko zasmehi.

»Kaj pa stric Hirod?«

»Najbrž izza tega stoji ravno Hirod. To je njegova veselica in orkester je njegov. Zaželel si je cesarski prestol in dokler te ne morejo razglasiti za mrtvega, lahko o njem samo sanja. Za nadaljevanje veselice potrebuje tvoje hladno trupelce za svečano balzimiranje in zatem uraden pogreb. Tega pa ne more dobiti, torej smo rešili srce cesarstva.«

Timeus prikima. Spomni se zadnjih pogovorov s stricem.

Hirod se sesede pod točo zastrupljenih puščic. Kljub čarovniškim veščinam na koncu podleže premočnemu sovražniku.

Holgar stopi v njegove prostore in pregleduje trupla:

»Ste že našli mladega bedaka? Brez njegovega, v junaškem boju padlega trupla, ne morem nič!«

Legijski navheg med brisanjem okrvavljenega meča ležerno odvrne:

»Gospoda, plemeniti Hirod Simidal je umrl sam, skupaj z nekaj elešeji. Žal je mladi Simidal še na begu. Tudi prismuknjeni Geor je izginil.«

Holgar stopi do razmetane mize. Spoznanje bridko udari v čelo. S pestjo udari po tej mizi. Stvari poskočijo:

»Geor! Ta prismuknjenec nas je vlekel za nos. Hiroda smo se prehitro odkrižali. Njegove usluge bi mogoče še potrebovali. Preiščite palačo. Nekje mora biti kakšen tajni prehod. Stisnite osebje! Ne pokažite nobene milosti, dokler ne dobimo vseh odgovorov,« in se sreča s srepim pogledom poveljnika akcije in stisne skozi zobe:

»In vseh trupel!«

Slednji prikima in hiti izdajati nove ukaze.

Upravnik v spremstvu stražarjev stopi na hodnik in se napoti proti svojim prostorom. Še enkrat vrže pogled na mrtvega plemiča. Okoli ovalne mize ga pričaka komornik v družbi nekaj mahibov.

»Gospodar, je kaj novic o Timeusu?«

»Ne! Tisti bebasti debeluh nas je dobro vlekel za nos. Mogoče niso več v palači. Takoj pošljite kurirje. Gotovo še niso zapustili mesta. Nekje se bodo morali prikazati,« hitro ukrepa in vsi prikimajo.

Skozi okno svoje velike pisarne opazuje vrvež na ploščadi sredi cesarskega dvorca. Na robu so legionarji pobijali redke preživele eleše. PŠodobna usoda doleti tudi preostalo osebno osebje cesarske družine.

Minilo je pol lune, a o ubežnikih ni nobenih novic. Holgar razmišlja, kaj storiti. Še nikoli v zgodovini se niso srečali z izginulim cesarjem. Nikjer ni patenta, ki bi predvideval takšno stanje. Ker nima niti patentnega ključa, ne more sprejeti nobenega patenta. Zviti Geor je poskrbel, da sta patentni pečat in prstan ostala v rokah cesarske družine. Ofenziva je zastajala, zato ne sme drezati v obstoječe stanje. Brez vojsk ostalih hesed malahidov ne bo zmogel odločilno poraziti strašnega basilea. Mora se dokopati do prestolonaslednikovega trupla.

Zvečer tega dne mu prinesejo novico veliki protiofenzivi temne vojske. Ta sila, pravzaprav strahovita temna povodenj, na več mestih stisne in odri-

ne njegovo vojsko. Uspešna ofenziva hipoma zastane in se sprevrže v obupan boj za preživetje.

Holgar se zgroženo sesede:

»Od kod sovražniku naenkrat toliko vojske?«

»Ne vem,« odvrne kurir.

Kurir ni vedel za obsežno povodenj nekaj deset mazobov pod poveljstvom kerkešov, nemrtvih in neživih temnih lordov. Preprost sin lokalnega nižjega plemiča ni slutil, da bo v slabih dveh lunah konec starega Cesarstva. Vladavina basilea je tu in grozi, da bo večna.

■ Dediščina luči

Majhna skupinica zapusti mestno obzidje. Timeus se ozre nazaj. Geor tiho pripomni:

»Tim, ti se zdaj edina prihodnost cesarstva. Vse, kar je ostalo od te veličine, imamo v popotnih torbah. Čim prej moramo priti do morja in od tam nekam na varno, kjer nas Hirodova roka ne najde. Dokler si živ, zlasti s patentnim ključem v žepu, ne more mirno vladati. Na srečo imam svoje prijatelje izven dosega bratove strupene roke. Žal nas od varnega zavetišča čaka nekaj lun ježe in zatem še nekaj dni plovbe. Morali se bomo podvizati in pri tem paziti na hrbte. Moj prisrčen stric bo gotovo poslal nad nas svoje morilce.«

Mladi cesar se nasmehne:

»Mi smo tukaj in stric najbrž ne bo imel veliko časa za nas. Tudi basilea najbrž dobro zna igrati tidi-

as. Storil je natanko to, kar mora za zmago v partiji. Stric pa je slab igralec in je poslal vse preostale zборе v odprto past.«

Geor prikima:

»In kaj bi ti storil?«

»Umaknil bi se čim dlje proti zahodu. Ne bi se spustil v odprto bitko mož na orka. Zbral bi vse preostale sile Cesarstva in šele izza Aldeške marke bi poskusil ustaviti basileo. Do tja bi moral dobro razvleči svojo vojsko, poskrbeti za varovanje oskrbovanja in ohranjati zasedena ozemlja. Z njim bi odigral partijo tidiasa na svoji polovici igralne plošče.«

»Žal je tvoj stric vedno izgubil igro, ker ni znal počakati na pravi trenutek. Bojim se, da bo izgubil tudi to igro.«

»Stric, njegova vladavina gotovo ne bo dolga. Sovražnik bo prej ali slej unovčil svojo premoč. Temni vojski ne bo zmanjkalo orkov in kačjeglavcev. Stric je na vrat, na nos poslal najboljše zборе v napad in nima nobenega načrta za primer poraza. Ravno zato sem ga v tidiasu premagal že pred štiri mi leti.«

Geor se zakrohota:

»Vidiš fant, tvoj beg je v luči stričevega poraza še toliko zanimivejši. Plašč teme bo zagnil naše dežele. Ti boš tefea za zatirane in premagane. In to se mi zdi res zabavno.«

Timeus se nasmehne in z očmi premeri skupinico elešejev, ki ju spremlja na tej poti.

Veličastna silhueta prestolnice je vse manjša. V razkroju starega Cesarstva se je porodilo novo seme, nova luč...

Nekega dne bo naslednik Timeusa Simadala krenil proti prestolnici. Do tega trenutka pa mora miniti še veliko let vladavine Vesoljnega carja in njegovega Vesoljnega carstva.

Jašubeg en Jered

novice iz Drugotnosti

VITEZI IN ČAROVNIKI
www.vitezicarovniki.com

JAŠUBEG EN JERED
NOVICE IZ DRUGOTNOSTI
www.drugotnost.si

DRUŠTVO ZVEZDNI PRAH
www.zvezdni-prah.si

DRUŠTVO PRIZMA
www.prizma.si

TOLKIENOVO DRUŠTVO
GIL-GALAD
www.drustvogil-galad.si

VODNIK PO ZF
vodnik-zf.info

DANGOBER BLOG
www.dangober.info

SLOVENSKA WIKIPEDIJA
http://sl.wikipedia.org/wiki/Slovenska_znanstvena_fantastika

Zima je za nami in glasnica boginje plodnosti Noreje, mlada Vesna je prišla. Z njo pa tudi prva številka Novic iz Drugotnosti. Malce zamuja, a za fanzin to niti ni tako pomembno. Ustanovljeno je društvo ustvarjalcev spekulativnih umetnosti Zvezdni prah. Štirje zagnani pisatelji nam dragih žanrov, t.j. spekulativnih umetnosti, vas vabijo, da odpihnete prah z vaših tipkovnic in se jim pridružite. Vabljeni tako pisatelji kot ilustratorji, filmarji, striparji in drugi, ki jim je ZF&F&H v krvi. V zadnji številki napovedane knjige, ki jih pripravlja Založniški atelje Blodnjak iz Novega mesta, bi naj izšle v drugem četrletju tega leta. Počakajmo in bomo videli.

(AI)

Andrej Ivanuša
KNJIGA PREDNIKOV

Veliki vrač s svojimi šestimi rokami,
ta veliki vrač s svojimi tremi nogami,
s štirimi očmi na poslušalstvo se ozira,
Knjigo prednikov na ves glas prebira,
ki govori o bratstvu, ljubezni in sreči
med ljudmi nekoč na Zemlji tej živeči.

A nikoli ne bo mogel razumeti zares,
da je njegovo bivanje časovni potres,
postalo zaradi atomskih bomb gorja,
ki v sivi davnini uničile so planine, morja
in osule življenje osmih milijard ljudi.
POGLEJTE OTROCI, KAKO SO MODRI BILI!